

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΑΡΙΘ. 37—38

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Αριθ. Πρωτ. 2111

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριοτήτος, κύριε Χρυσόστομε τὴν Ὑμετέραν Σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐκ τῶν ἀπασχολούντων τὴν κοινὴν μέριμναν τῶν Ἀγίων Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν συγχρόνων γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων προέχει ἀληθῶς καὶ τὰ μάλα ἐπείγουσαν ἀπαιτεῖ διευθέτησιν, κατὰ τὴν συναίσθησιν πασῶν τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ζήτημα τοῦ Πασχαλίου, δι' ὅπερ πρὸ πάντων καὶ ἐπείσπευδετο, ὡς γνωστόν, ἢ σύγκλησις κοινῆς τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν συσκέψεως ἐν Συνόδῳ, εἴτε μεγάλη εἴτε καὶ μικρότερα.

Καὶ ἡ μὲν πραγμάτων τῆς γενικῆς συνοδικῆς συσκέψεως οὐ κατέστη ἀτυχῶς δυνατὴ ἄχρι τοῦδε, παρὰ τὰς καταβληθείσας προσπάθειας, ἀγνωστον δὲ καὶ πόσον εἰσέτι χρόνον δύναται ἵνα παραταθῇ ἢ αναβολὴ αὕτη. Ἐν τῷ μεταξύ δ' ἕως ἐκ τῆς μὴ ταυτοχρόνου διορθώσεως καὶ τοῦ λάθους τοῦ Πασχαλίου, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἤδη διορθωμένου ἡμερολογίου διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς, προέκυψεν, ὡς γνωστόν, ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πράξει δυσχέρεια, ἥτις οὐκ ἔστι δυνατόν ἵνα παροραθῇ καὶ παραταθῇ ἐπὶ μακρόν. Καὶ ἡ δυσχέρεια αὕτη καθίσταται κατὰ ὠρισμένα ἴδια ἔτη, ὡς τὸ προσεχὲς 1929, οὕτως ἐπαισθητὴ καὶ ἀντιληπτὴ, ὥστε ἐξαιρετικῶς ἰδιαιτέραν ἐπιβάλλεσθαι σκέψιν καὶ φροντίδα περὶ αὐτῆς. Κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τὸ Ἅγιον Πάσχα ἔστιν ὠρισμένον ἵνα ἑορτασθῇ κατὰ τὸ ἐν χρήσει Πασχάλιον τῆς 5 Μαΐου κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον (22 τοῦ παλαιοῦ), τοῦθ' ὅπερ ἐκτὸς τῆς ἀνωμαλίας, ἣν παρουσιάζει, ἀπάγον τὸν ἑορτασμόν τοῦ Ἀγίου Πάσχα ἐκτὸς τοῦ προσήκοντος χρονολογικοῦ ὁρίου, ἦτοι μετὰ τὴν δευτέραν Πανσέληνον τὴν μετὰ τὴν ἑαρινὴν Ἰσημερίαν ἀντὶ τῆς πρώτης, ὡς ὀρίζει ἡ διάταξις τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, συνεπάγεται ἤδη καὶ ταύτην τὴν λίαν ἀντιληπτὴν ἀνωμαλίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τέλεον μέλλει ἵνα ἐκλίπη οὕτω ἡ καθωρισμένη νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐν ταῖς

ἐφαρμοζούσαις ἤδη τὸ διορθωμένον ἡμερολόγιον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς Ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις.

Διὰ ταῦτα τοίνυν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀδύνατον, τὸ γε νῦν, τῆς ἐν Συνόδῳ ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος, ἐξ ἄλλου δὲ φρονούντες, ὅτι ἡ διορθώσις τοῦ λάθους τοῦ Πασχαλίου, ὅπερ διεγνώσθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ πρὸ πολλῶν ἤδη αἰῶνων καὶ πολὺ πρὸ τῆς ἐν τῇ Δύσει ἡμερολογιακῆς διορθώσεως, οὐδὲ χρήζει ἀπολύτως τοιαύτης ἐξετάσεως καθόσον ἐν τῷ προκειμένῳ μέλλει ἵνα γένηται οὐχὶ μεταβολὴ τῆς ἢ ἄλλ' οἴωσις τῆς σεπτῆς τῆς Ἁγίας Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα διατάξεως, ἀλλὰ τὸυνάντιον ἐπάνοδος εἰς τὴν ἀκριβεστέραν τήρησιν αὐτῆς, ὡς τοῦτο πᾶσιν ἐπιβάλλεται, ἔγνωμεν, διασκεψάμενοι μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἀνάγκην καὶ τὸ ἐπείγον τοῦ πράγματος ἐρωτήσωμεν καὶ ἐκζητήσωμεν διὰ γραμμάτων τὴν σκέψιν καὶ τὴν γνώμην τῶν Ἀγίων Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐρωτώντες εἰ γε κατὰ τὴν γνώμην καὶ αὐτῶν τυγχάνει δυνατὴ, ὡς ἡμεῖς φρονοῦμεν, ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἀνευ γενικῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως τῶν περὶ τοῦ Πασχαλίου ἐγκριθέντων κατὰ τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον καὶ ἀποδεκτῶν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας καὶ ἄλλων Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἤδη γενομένων, καὶ εἰ γε ἡ ἐφαρμογὴ αὕτη δύναται ἵνα ἀεξηται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς 1929 ἔτους, ὅποτε, ἐάν μὴ γένηται ἐγκαίρως ἡ προσήκουσα διορθώσις, μέλλει ἵνα προέλθῃ ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξόχως ἀντιληπτὴ ἀνωμαλία καὶ δυσχέρεια.

Ἐπὶ τούτῳ ἀπευθυνόμενοι διὰ τῆς παρουσίας ἀδελφικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς καὶ πρὸς τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα, παρακαλοῦμεν ὅπως προφρόνως καὶ ἐν χρονικῷ διαστήματι συντόμῳ εὐαρεστηθῇ, ἵνα ἀνακοινώσῃται ἡμῖν τὴν γνώμην τῆς κατ' Αὐτὴν Ἀγίας καὶ Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν εἰρημένων διὰ τὰ περαιτέρω.

Κατασπαζόμενοι δὲ καὶ αὐθις ἐν φιλήματι ἀγίῳ Αὐτῆν, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς.

α 23 κη' Αὐγούστου κ'.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος

ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός

+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἐν τῷ «Πανταίνῳ» Ἀλεξανδρείας, ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἐδημοσιεύθη ἡ ἀκόλουθος πατριαρχική καὶ συνοδική Ἐγκύκλιος περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου :

† ΜΕΛΕΤΙΟΣ, ἐλέω Θεοῦ, Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικής.

Παντὶ τῷ Πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας χάρις ἔλεος καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι πληθυνθείη.

Ἄριθμ. 1477

Ὅτε μετὰ τὸν πόλεμον πάντα τὰ ὀρθόδοξα Κράτη ἤρξαντο ἐπιβάλλοντα εἰς τὸν κρατικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον τὸ Ἑθνωπαϊκὸν Ἡμερολόγιον, οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας διέγνωσαν ὅτι θὰ ἀπέβαιναν ἐπὶ ζημίᾳ τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς ὁ χωρισμὸς τοῦ Ἡμερολογίου εἰς Κρατικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικόν. Πρῶτος ὁ Πατριάρχης τῆς Ρωσίας Τύχων δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐμφανίζων τὴν ἀποψιν ταύτην ἠτήσατο τὴν συγκατάθεσιν τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας ὅπως ἀμέσως μὲν ἐφαρμόσῃ τὸ νέον Ἡμερολόγιον εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ Ρωσικοῦ Κράτους διὰ τῆς συνθήκης ἀποσπασθείσας χώρας, μόλις δὲ δυνηθῆ νὰ συγκαλέσῃ εἰς Σύνοδον τὴν ἱεραρχίαν του καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ρωσίᾳ.

Ἀπὸ τῆς ἀφορμῆς ταύτης καὶ ἄλλων σχετικῶν ἀπέρρευσε τὸ συγκροτηθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1928 Πανορθόδοξον Συνέδριον, ὅπερ κηρυχθὲν ὑπὲρ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου ἅμα καὶ τοῦ Πασχαλίου, ἀμφοτέρων διὰ τοῦ χρόνου ἡμαρτημένων ἀποδεδειγμένων, προέτεινε ὅπως ἡ διορθωτικὴ συντελεσθῆ ἐξ ἀποφάσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, εἴτε ἐν Συνόδῳ κοινῇ εἴτε κατὰ Συνόδους μερικὰς, ἀποφαινομένην.

Αἱ Ἐκκλησίαι ὅμως Κωνσταντινουπόλεως, Ἑλλάδος, Κύπρου καὶ Ρουμανίας θεωρήσασαι τὴν μὲν Συνόδου Γενικῆς σύγκλησιν δυσεπίτευκτον, τὴν δὲ τοῦ Ἡμερολογίου διορθωσιν ἐπέευσαν δι' οὓς λόγους καὶ ὁ τῆς Ρωσίας Πατριάρχης, ἐχώρησαν ἐξ ἀποφάσεων τῶν ἑαυτῶν Συνόδων ἐπὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ διορθωμένου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου.

Εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην ἀπέσχε νὰ προσχωρήσῃ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία ἐνισταμένη, οὐχὶ κατὰ τῆς ἀποδοχῆς ὀρθοτέρου χρονομετρικοῦ συστήματος, οὐδὲ κατὰ τῆς προβαλλομένης ὑπὸ ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἀνάγκης ἀποφυγῆς ἐν Ὀρθόδοξοις χώραις δύο Ἡμερολογίων, ἀλλὰ κατὰ τοῦ τρόπου τοῦ μονομεροῦς τῆς λύσεως ζητήματος τὴν ὅλην Ἀγίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐνδιαφέροντος. Ἐφρόνει δηλονότι καὶ ὑπεστήριξεν ὅτι ἔδει τὸ νέον ἡμερολόγιον νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὸν βίον τὸν Ἐκκλησιαστικὸν ἐξ ἀποφάσεως Συγόδου Οἰκουμενικῆς εἴτε καὶ μόνον Μεγάλης Τοπικῆς.

Ἡ γνώμη ἐν τούτοις αὕτη τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν δὲν ἠνοήθη ὑπὸ τῆς πραγματικότητος. Ὅχι μόνον αἱ ἐπὶ τοῦ αἰοδίου Πατριάρχου Φωτίου προσπάθειαι πρὸς συγκρότησιν Συνόδου γενικωτέρας προσέκρουσαν κατὰ ἀνυπερβλήτων δυσχερειῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐφ' ἡμῶν πρὸ ἔτους ληφθεῖσα ἐν Συνόδῳ ἀπόφασις περὶ συγκροτήσεως Τοπικῆς Συνόδου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐξ ἀντιπροσώπων ἔστω καὶ μόνον τῶν ἐγγύς Ἐκκλησιῶν, ἀπεδείχθη ἀνεφάρμυστος καὶ αὕτη δὲ ἡ «Προσύνοδος» ἦν ἤλπιζεν ἔτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ συγκροτήσῃ, ὅτε τὴν ἡμετέραν ἀπέκλινε πρόσκλησιν, οὐδὲ λόγῳ πλέον ἀκούεται.

Προήλθομεν ὅθεν εἰς τὸ νὰ ἐξετάσωμεν συνοδικῶς ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 31 Ἰανουαρίου τὸ ὅλον ἡμερολογιακὸν ζήτημα, ἐλάβομεν δὲ ὁμοφώνως τήνδε τὴν ἀπόφασιν.

1) Γίνεται δεκτὸν ἐν ὄλῳ τῷ Κλίματι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας τὸ μετερρυθμισμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. 2) Ἡ ἐφαρμογὴ ἀρξεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἐνεστώτος ἔτους ἀριθμουμένης ἑορταστικῶς ὡς 14ης. 3) Τὸ Πασχάλιον μένει ἀμετακίνητον. 4) Ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις ἀνήκει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Ὁρίσαμεν δὲ οὕτω μακρὰν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν προθεσμίας πρῶτιστα καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα, ὅτι ἠδύνατο ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ νὰ φανῆ ὡς πραγματοποιησίμῳ τὸ σχέδιον τῆς «Προσυνόδου», ὅτε βεβαίως θὰ ἀνεστέλλετο ἡ ἐκτέλεσις χάριν τῆς ἀρχῆς ὑπὲρ ἧς ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἀρχήθην ἐτάχθη.

Ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως λοιπὸν ἐκείνης, γνωστῆς ἔκτοτε τῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι γενομένης, καὶ αὐτὸς σήμερον ἐν Συνόδῳ ἐπανερχόμενοι, ἐπιβεβαιοῦμεν μὲν αὐτὴν γνώμη ὁμοθύμῳ, κοινοποιοῦμεν δὲ διὰ τῆς Πιχτικῆς ταύτης καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς πιστοὺς ἀπαντας καὶ καλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως, ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ εἰρήνης καὶ ὑπακοῆς πρὸς τὴν Ποιμαίνουσαν Ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν ἐντολὴν «πέιθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείχετε, αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες» (Ἐβρ. 13,17), ἀπὸ πρώτης προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, ἀριθμουμένης ὡς 14ης Ὀκτωβρίου, ἑορτάζωσι τὰς Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς ἑορτάς καὶ τὰς μνήμας τῶν Ἁγίων ἀκολουθοῦντες τὴν συνέχειαν τῶν ἑορτῶν ὡς ἐν τῷ Ὁρολογίῳ καὶ τοῖς Μηναίοις τῆς Ἐκκλησίας ἀναγράφονται.

Διότι ὅλη ἡ μεταβολὴ συνίσταται εἰς τὴν ἐφ' ἅπαξ ἐγκατάλειψιν τῶν 13 ἡμερῶν, οὐδὲν δὲ ἕτερον μετακινεῖται ἑορταστικῶς ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἀλλ' αἱ ἑορταὶ αἱ μετὰ ἡμερομηνίας παγίως συνδεόμεναι, αἱ ἀκίνητοι λεγόμεναι ἑορταὶ, θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἑορταζόμεναι καὶ πάλιν εἰς τὰς ἡμερομηνίας αὐτῶν. Τὸ Πάσχα δὲ καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτώμεναι κινήται ἑορταὶ, αἱ ἀρχόμεναι μετὰ τοῦ Τριψίδου καὶ λήγουσαι μετὰ τοῦ Πεντηκοσταρίου, θὰ παραμείνουν ἀκίνητοι εἰς τὰς ἡμέρας

αὐτῶν τὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τὸ νέον Ἡμερολόγιον.

Ἀποφύγετε, τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, τὰς ἀνωφελεῖς συζητήσεις καὶ ἀντιλογίας ἐπὶ θέματος ἐπὶ μακρὸν ἤδη χρόνον πανταχοῦ ἀντιλεχθέντος χωρὶς οὐδεμίαν ὠφέλειαν. Μᾶλλον δὲ ἐνστερνισθῆτε τὴν τοῦ Παύλου διδασκαλίαν, καταδικάζοντος τοὺς παρατηροῦντας ἡμέρας καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς, «τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα» ὡς ὀνομάζει τὰς Ἐβραϊκὰς ταύτας παραδόσεις. «Ἡμέρας, λέγει, παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς! Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μὴ εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς (Γαλάτ. 4, 9-11).

Ἄλλ' ἡμεῖς πεποιθήμεν ἐν Κυρίῳ ὅτι τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας θὰ δείξωσι πάντα νομιμόφρονα διαγωγὴν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, Ὅς δῶν πάνσιν ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Ἀυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 19 Ἰουνίου 1928.

† Ὁ Ἀλεξανδρεὺς	ΜΕΛΕΤΙΟΣ ἀποφαίνεται
† Ὁ Τριπόλεως	ΘΕΟΦΑΝΗΣ
† Ὁ Λεοντοπόλεως	ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
† Ὁ Πηλουσίου	ΠΟΥΛΥΕΥΚΤΟΣ
† Ὁ Πτολεμαῖδος	ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ
† Ὁ Ἐρμουπόλεως	ΝΙΚΟΛΑΟΣ
† Ὁ Ἀξώμης	ΝΙΚΟΛΑΟΣ
† Ὁ Ἰωαννουπόλεως	ΙΣΙΔΩΡΟΣ

Ἡ ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΖΥΜΩΣΙΣ

Τὰ φρικώδη ἐπακόλουθα τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἀπὸ τὰ ὅποια τόσα ἀκόμη πάσχει καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔτι θὰ υποφέρῃ ἡ ἀνθρωπότης, ἤδη ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπιούσης τῆς ἀνακωχῆς ἐκαλλιέργησαν καὶ καλλιεργοῦσιν ἐμμόνως τὴν ἰδέαν τῆς πάσης θυσίας ἐξασφαλίσεως τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν. Σπουδαῖοι διεθνεῖς σὺνδεσμοὶ κατηρτίσθησαν, ποικίλα σωματεῖα ἐκασταχοῦ ὀργανώθησαν, ἢ δυνάμεις τοῦ τύπου ὑπὸ ποικίλας μορφῆς ἐπεστρατεύθη, συνέδρια πυκνὰ ἐν διαφόροις χώρῳ συγκροτοῦνται, πᾶν μέσον ἐν γένει ἐτέθη καὶ τίθεται εἰς ἐνέργειαν ὅπως προπαγανδισθῆ ὅσον τὸ δυνατόν πλατύτερον ἡ ἰδέα τῆς εἰρήνης καὶ ἀποφεύγωνται τοῦ πολέμου αἱ ἀφορμαί. Εἰς τὴν συνείδησιν ἀκριβῶς τῆς ἀνάγκης τῆς μονίμου εἰρήνης ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τὸ Λοκάρνο καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι περὶ ἀφοπλισμοῦ διεθνεῖς συνδιασκέψεις. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως πρὸς τὴν εἰρήνην εἴημα δέον νὰ δμολογηθῆ ὅτι ἀποτελεῖ τὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Κέλλογκ Σύμφωνον, δι' οὗ ἀποκηρύσσεται ὁ πόλεμος ὡς μέσον ἐθνικῆς πολιτικῆς ἐν ταῖς ἀμοιβαίαις τῶν κρατῶν σχέσεσι χαρακτηριζόμενος ἐπισήμως ὡς ἐγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Κατὰ τὸ Σύμφωνον τοῦτο, τὰ ἀποδεχόμενα καὶ ὑπογράφοντα αὐτὸ κράτη ἀναλαμβάνουσιν ἐπισήμως τὴν ὑποχρέωσιν τῆς εἰρηνικῆς λύσεως τῶν μεταξὺ αὐτῶν ἀναφυομένων διαφο-

ρῶν, δεσμεύονται δὲ κατηγορηματικῶς ἀπὸ τῆς εἰς τὸν πόλεμον προσφυγῆς. Ἐν τῷ Συμφώνῳ ἐκφράζεται ἡ ἐλπίς ὅτι πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, ἐνθαρρυνόμενα ὑπὸ τῶν ὑπογραψάντων αὐτὸ ἔθνῶν, θὰ συμπράξωσιν εἰς τὰς ἐπιδιωκόμενας ὑπ' αὐτοῦ ἀνθρωπιστικὰς προσπάθειας, ἐνούμενα οὕτω εἰς μίαν κοινὴν παραίτησιν ἀπὸ τοῦ πολέμου ὡς μέσου ἐθνικῆς πολιτικῆς.

Τὴν ὑπογραφήν καὶ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Συμφώνου Κέλλογκ ἠκολούθησαν ἀντιφατικαὶ κρίσεις. Μερὶς τοῦ τύπου δὲν ἐδίστασε νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ γεγονός οὐ μόνον ὡς μικρὸν τι καὶ ἄτολμον καὶ διστακτικὸν εἴημα πρὸς τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀντικρῶς ἀντιφατικὸν πρὸς τὴν πραγματικότητα, τὴν ὅπουσαν ἐρμηνεύουσι τὸ μὲν αἰ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Συμφώνου καὶ κατ' αὐτὸ βαθεῖται ἀσυμφωνία ἐν τῷ ζητήματι τοῦ διεθνοῦς ἀφοπλισμοῦ, τὸ δὲ αἰ παραλλήλως πρὸς τὴν ἐξαρσιν τῆς μεγάλης τάχα σημασίας αὐτοῦ ἐπιδαρύνσεις τῶν προϋπολογισμῶν τῶν Κρατῶν διὰ μεγάλων δαπανῶν ὑπὲρ τῶν πολεμικῶν ὑπουργείων των. Ἄλλη πάλιν μερὶς τοῦ τύπου ἔψαλε διθυράμβους ἐπὶ τῷ Συμφώνῳ ὡσεὶ τοῦτο ἐξησφάλισε διὰ παντὸς τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ οἱ μετριοπαθέστεροι, αἰτινες, χωρὶς νὰ παραγνωρίζωσι τὴν πραγματικότητα, ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτιμῆσωσι προσηκόντως τὴν ἀληθῆ σημασίαν τοῦ Συμφώνου ἐν τῇ μεταπολεμικῇ περιόδῳ.

Ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Σύμφωνον δὲν καταργεῖ πραγματικῶς τὸν πόλεμον κατὰ τρόπον ὀριστικόν, περὶ τοῦτου οὐδεὶς νηφαλίως σκεπτόμενος δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ. Εἰς τὰς σκέψεις ἡμῶν περὶ τῶν σχέσεων τῶν ἐθνῶν ὀδηγεῖ ἡ σπουδὴ τῆς πρὸς ἀλλήλους διαγωγῆς τῶν ἀτόμων. Ἡ ψυχολογία τῶν ἀτόμων καὶ ἡ γνώσις τῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων μαρτυρεῖ ὅτι δυσκόλως οὗτοι πρὸς ἀλλήλους εἰρηνεύουσιν ἂν μὴ δι' εἰδικῆς, ἐμμόνου καὶ κοπιώδους παιδαγωγίας προπονηθῶσιν εἰς ἀνάπλασιν ἐσωτερικῆν, ψυχικῆν, εἰς βαθὺν ἐξευγενισμόν καὶ ἐξύψωσιν τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως. Διὰ τοῦτο εἶνε πάντοτε ἐπιπονωτάτη ἡ καλλιέργεια τῆς φιλανθρωπίας, ἥτοι τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, καίτοι εἶνε κοινὴ ἡ συνείδησις ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι τυγχάνουσιν ἀδελφοὶ ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς, τοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ κοινωνοί, τῆς αὐτῆς κληρονομίας κληρονόμοι. Μόνον ἡ κατ' ἄτομον χριστιανικὴ ἀναγέννησις καὶ ἀνάπλασις δύναται νὰ ἀσφάλισῃ κοινωνίαν ἀληθοῦς, γνησίας καὶ οὐσιαστικῆς ἀλληλεγγύης καὶ, κατ' ἀκολουθίαν, νὰ δημιουργήσῃ μίαν παγίαν εἰρηνικὴν διεθνή πολιτικὴν ἐν ταῖς παντοίαις σχέσεσι τῶν ἐθνῶν πρὸς ἀλλήλα. Διὰ νὰ μὴ προσφεύγωσι πλέον τὰ ἔθνη εἰς πόλεμον δὲν ἀρκοῦν αἱ ὑπογραφαὶ καὶ αἱ ὑποσχέσεις καὶ αἱ ἔνορκοι διαβεβαιώσεις· ἀπαιτεῖται ψυχὴ ἐμπεποτισμένη δι' ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ πολέμου ὡς ἐγκλήματος κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει, καὶ δι' ἀληθοῦς πρὸς τὸν πλη-

σίον ἀγάπης, πάντα φόδον ἐξω θαλλούσης. Αἱ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει ἐνίοτε ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, αἱ μακραὶ συζητήσεις περὶ ἀφοπλισμοῦ καὶ ἀσφαλείας, αὕτη αὕτη ἢ περὶ ἀσφαλείας ἀδιέξοδος—πρὸς τὸ παρὸν—συζητήσεις καὶ οἱ παράλληλοι πρὸς τὴν «ἐφ' ἑσιν» τοῦ ἀφοπλισμοῦ ἐξοπλισμοῦ ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, τεκμηριοῦσι μίαν πραγματικὴν κατάστασιν δυσπιστίας καὶ καχυποψίας μεταξὺ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες κατὰ συνθήκην ἐκπροσωποῦσιν ἑθνοκλήρα ἔθνη. Καὶ ἀναφέρομεν τοὺς πολιτικούς κυρίως προκειμένου περὶ ζητημάτων τοιούτων, διότι ἀσφαλῶς δὲν ἀντικαθιστῶσιν οὗτοι κατὰ ἀλήθειαν τοὺς λαοὺς ὧν προΐστανται, διότι ἡ ἀνεπηρέαστος καὶ ἀθρόμητος συνείδησις τῶν λαῶν, μάλιστα ἐν τοῖς ζητήμασι τούτοις, εἶνε πάντῃ διάφορος τῶν ἐλέψεων καὶ τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν πολιτικῶν τῶν ἀνδρῶν. Καὶ εἶνε προφανές ὅτι καὶ οἱ μεταπολεμικοὶ ἔτι πολιτικοὶ ἄνδρες, δὲν εἶνε ἀκόμη ἔτοιμοι νὰ ἐννοήσωσι καὶ δεχθῶσι τὸ διὰ πάντα πολιτικὴν τοῦ κράτους τῶν καὶ οἰουδὴποτε ἄλλου κράτους προφανέστατον τοῦ μεγάλου πολέμου μάθημα, ὅτι ἄλλος τις παρόμοιος πόλεμος οὐδὲν ἄλλο θὰ εἶνε εἰ μὴ ἡ πλήρης καὶ ὀριστικὴ καταστροφή τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ἢ μεταβολὴ τῆς ὅλης Ἐθρώπης εἰς οἰκτρὰ οἰκονομικὰ ἐρείπια, καὶ ἡ διὰ χημικῶν μέσων ἐξάπλωσις τοιαύτης συμφορᾶς καὶ εἰς τοὺς ἀμάχους ἔτι πληθυσμούς, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ γονιμωτέρα φαντασία ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ.

Παρὰ ταῦτα δέον νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Σύμφωνον ἐν τῇ μεσοπολεμικῇ εἰρηνικῇ ζυμώσει ἀποτελεῖ μέγιστον γεγονός διὰ τὸ πρωτοφανές αὐτοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν καὶ διὰ τὸ μικρότερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀσήμαντον βῆμα πρὸς τὴν τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν ἐξασφάλισιν καὶ παγίωσιν πρέπει νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι ὡς διὰ πᾶσαν μικρὰν χάριν καὶ διὰ πᾶν μικρὸν ἔλεος, τὸ Σύμφωνον Kellog κέκτηται τόσῃν εὐρύτητά καὶ τόσῃν θαύτητά, ὥστε νὰ εἴμεθα ἐνθουσιασμένοι διότι δὲν εἶνε ἀπλῶς βῆμα πρὸς τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἀποτελεῖ μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν ἀφετηρίαν πρὸς τὴν διαρκεστέρην εἰρήνην. Ὅ,τι αὐτὸ ὡς ὄνειρον ἠδύνατο νὰ συλλάβωσιν αἱ παρωχημένοι γενεαί, σήμερον, χάρις εἰς τὸ Σύμφωνον τοῦτο, τείνει νὰ καταστῇ μόνιμος γνώμων τῆς πολιτείας τῶν κρατῶν, εἰ μόνον τῶν μικρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων. Διὰ τοῦ ἐν λόγῳ Συμφώνου δημιουργεῖται, ὡς ὀρθῶς εἶπεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας, μία ἠθικὴ κατάστασις, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας οὐδὲ μία κυβέρνησις θὰ ἀποτολμήσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπιθετικὸν πόλεμον. Ἐν τῷ πολυμερεῖ τούτῳ Συμφώνῳ δημιουργεῖται νέον στοιχεῖον, νέον δίκαιον εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις καὶ ὑποθέσεις. Ἐὰν μέχρι τοῦ νῦν ἡ πρὸς ἐπίτευξιν ὠρισμένων σκοπῶν προσφυγὴ εἰς τὴν βίαν ἐθεωρεῖτο δικαίωμα παντὸς κράτους, σήμερον τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐγκαταλείπεται οἰκισθελῶς, πᾶσα δὲ παράδοσις τῆς

ἐνυπογράφου φανερᾶς ὑποσχέσεως θ' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν καὶ ἠθικὴν καταδίκην ὁλοκλήρου τῆς ὑψηλοῦ Κατ' ἀκολουθίαν πᾶσα κυβέρνησις θὰ ἐσκέπτετο πολὺ πρὶν ἀποδοθῆ εἰς πόλεμον, καὶ μόνον δ' ὅτι τῆς ἐνδεχομένης πραγματοποιήσεως τοῦ πολέμου θὰ προηγήται διστακτικότης, καὶ τοῦτο μόνον εἶνε μέγιστον κέρδος ὑπὲρ τῆς παγίωσεως τῆς εἰρήνης.

Διὰ τοῦ Συμφώνου Kellog λοιπὸν συνετελέσθη μία σπουδαιότατη πράξις, καθ' ἣν ἐνώπιον πάντων τῶν λαῶν τῆς Γῆς ὁ πόλεμος, τῶς νόμιμος ρυθμιστὴς πάσης σχέσεως τῶν κρατῶν καὶ λύτης πάσης μεταξὺ αὐτῶν διαφορᾶς, χάνει τὴν νομιμότητά του κατὰ διεθνή πανηγυρικὴν συναίνεσιν τιθέμενος ἐκτὸς νόμου. Δι' αὐτοῦ γενικεύεται ἐφεξῆς ἡ ἠθικὴ ἀλληλεγγύη πλατυνομένη εἰς πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ διαπλάσσεται καὶ δημιουργεῖται θαυμάσιον ἐμπειρωτέρον συνείδησις εἰρήνης καὶ εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὰ ἔθνη, καταδυναστεύοντος τοῦ μέχρι τοῦδε κρατούντος ἐθνικοῦ ἐγωισμοῦ.

Ἀπὸ τούτων τῶν ἐπέψεων καὶ διὰ τούτους τοὺς λόγους τὸ ἐν λόγῳ Σύμφωνον σημεῖοι νέαν καμπὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀποτελεῖ τεκμηρίον ὅτι ἡ ἰδέα τῆς εἰρήνης ριζοῦται θαυμάσιον ἐν τῇ συνείδησει τῶν λαῶν, τόσον ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες νὰ ἀρχίζωσι νὰ καθίστανται ἐκφρασταὶ τῆς συνειδήσεως ταύτης. Ἄλλ' ἐπὶ πλέον οἱ λαοὶ ἤρχισαν νὰ κατανοῶσιν ὅτι ἡ εἰρήνη δὲν ἐγκυβερνᾶται ἀπλῶς εἰς τὴν ἔλλειψιν πολέμων, διότι ἡ εἰρήνη εἶνε τι πλεόν τῆς ἀπουσίας πολέμου. Ἡ εἰρήνη δὲν εἶνε ἄρησις, ἀλλὰ θέσις· εἶνε τι πολὺ θαυμάσιον τῆς ἀπλῆς ἀπολέμου καταστάσεως καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ἀπλῆς φιλανθρωπίας. Ἡ εἰρήνη εἶνε τι θετικόν, διότι εἶνε τοῦ Θεοῦ βούλησις, δημιουργοῦσα τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, γόνιμος εἰς πᾶν θετικὸν ἀγαθόν, παράγων ζωῆς καινῆς, τῆς ζωῆς τῆς κατὰ Θεόν.

Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν, ὅτι, διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ διαρκῶς ἡ συνείδησις αὕτη τῆς παγίωσεως τῆς εἰρήνης ἐν τοῖς λαοῖς, θὰ ἔπρεπε τὰ ὑπογράψαντα τὸ Σύμφωνον τοῦτο ἔθνη νὰ ἐορτάζωσι κατ' ἔτος εἰδικῶς τὴν ἡμέραν τῆς ὑπογραφῆς του, ἀπὸ τῶν δωμάτων οἴονεϊ στενωπείως πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην διακηρύττοντα ὅτι ἡ πᾶσα πάντων προσπάθεια διαρκῶς καὶ ἀγρύπνως καταβάλλεται πρὸς ἐξασφάλισιν ὅσον τὸ δυνατὸν διαρκεστέρως εἰρήνης ἐν τῇ ἀνθρωπότητι.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ
Γ'.

Ἄλλὰ μήπως καὶ οἱ κανόνες 37ος καὶ 39ος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς καὶ ὁ 18ος τῆς Ἀντιοχείας, ἐφ' ὧν θέλει ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος νὰ στηρίξῃ τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς, στηρίζουσι πράγματι

αυτήν; Βεβαίως όχι. Διότι ὁ μὲν 37ος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς ἀναντιρρήτως ἔχει ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐκ τῶν Ἐπισκόπων ἐκείνους, οἵτινες, ἔνεκα βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν, μὴ δυνάμενοι νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰς ἐπαρχίας των, κατ' ἀνάγκην, διαμένοντες εἰς ξένην ἐπαρχίαν, δικαιοῦνται, ἐφόσον βάρβαροι ἐπικρατοῦσιν, ἐκ τῆς ξένης ταύτης ἐπαρχίας νὰ διοικῶσι τὴν ἐπαρχίαν των, νὰ χειροτονῶσι δὲ καὶ κληρικούς διὰ τὴν ἐπαρχίαν των, καὶ νὰ ἔχωσι τὴν ἐκ τοῦ συνταγματίου σειράν των κατὰ τὰς μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων οἰασθήποτε συναντήσεις των. Ἄφ' ἑτέρου ὁ 39ος κανὼν τῆς αὐτῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πάντως δέον νὰ ἐρμηνευθῆ ὡς ἐρμηνεύει αὐτὸν ἢ πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχιερατικὴν Σύνοδον ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, καθὰ ἀνωτέρω διελάβομεν. Ὁ δὲ 18ος τῆς Ἀντιοχείας, καὶ αὐτὸς ὅσα ὁ τῆς ΣΤ' Οἰκουμ. 37ος καὶ ὁ 36ος ἀποστολικὸς ἀποφαίνεται, καὶ οὐδαμῶς ἄρα δίδει τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ρώσους Ἀρχιερεῖς νὰ ποιμάνωσιν ἴδιον δῆθεν ποιμνιον ἐν ξέναις ἐπαρχίαις ἄλλων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐγκατεστημένων. Καὶ ἡ ἄλλη συνθήκη ἢ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπικρατήσασα, τὴν ὁποίαν πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἡ«ἀρχιερατικῆς Συνόδου» ἐπικαλεῖται, καθ' ἣν εἰς τὴν περιοχὴν μιᾶς οἵας δῆποτε Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας οἱ Πρόεδροι ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν δύναται νὰ ἐγκαθιστῶσι Μοναστήρια καὶ Μετόχια καὶ ἄλλα ἰδρύματα παρ' αὐτῶν ἐξαρτώμενα, καὶ αὐτὴ δὲν δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπόστασιν καὶ ἐνέργειαν τῆς «Ἀρχιερατικῆς Συνόδου», διότι, ἐνῶ ἐκεῖνα, ἰδρυθόμενα, εἶχον τοπικῶς λίαν περιορισμένην ἀκτίνα δράσεως, ἕνα δὲ μόνον σκοπὸν τῆς ἰδρύσεώς των ὑπὸ πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων ἀναγνωριζόμενον ὡς πλήρως δεδικαιολογημένον, καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μόνου τοῦ σκοποῦ τοῦτου ἡσχολοῦντο, ἢ δράσις τούναντιον τῆς «Ἀρχιερατικῆς Συνόδου» οὔτε τοπικὰ ὄρια ἀναγνωρίζει, οὔτε καὶ περιορίζεται εἰς ἕνα μόνον οἰονδήποτε ἐπαρκῶς δυνάμενον νὰ δικαιολογηθῆ σκοπὸν, τὴν ὅλην δὲ ποιμαντορίαν τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ ἔξωτερικοῦ Ρώσων Ὁρθοδόξων φρονεῖ ὅτι δικαιοῦται ἀνεξελέγκτως νὰ διεξάγῃ.

Ἐπιχειροῦσι νὰ προσαγάγωσι καὶ μίαν ἄλλην δικαιολογίαν οἱ περὶ τὴν Ἀρχιερατικὴν Σύνοδον τῆς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ποιμαντικῆς των δράσεως. Λέγουσι δηλ., ὡς εἶδομεν, ὅτι, ἐπειδὴ οὗτοι μετηνάστευσαν οὐχὶ μόνον μετὰ τοῦ ποιμνίου των (ὅπερ δὲν εἶνε ἀληθές, διότι ἐλάχιστον μόνον μέρος τοῦ ποιμνίου μετηνάστευσε), ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τελείως αὐτο-

νόμου ἐκκλησιαστικῶς Νοτιοανατολικῆς Ρωσίας, καὶ δὴ μετὰ τῆς αὐτονόμου ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν Διευθύνσεως¹, διὰ τοῦτο δέον τάχα νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ ἐπ' αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν του ὁ 39ος κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς καὶ ἔδει ἄρα νὰ γίνωσι δεκτοὶ παρὰ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησιῶν «πλείστη καλοκαγαθία καὶ φιλοφρονήσει» (καν. 17.) Ἀλλὰ, ὡς ἐλέχθη, δὲν δύναται βασίμως νὰ διατείνονται ὅτι ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Νοτιοανατολικῆς Ρωσίας μετηνάστευσαν αὐτὸ ἄλλως τε τὸ γεγονός ὅτι ὑφίσταται ἤδη Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία, καὶ δὴ Αὐτόνομος ἢ Αὐτοκέφαλος, ὡς θέλουσιν αὐτὴν οἱ εἰς αὐτὴν διαμένοντες καὶ ἀνήκοντες ποιμένες καὶ ποιμνιον, εἶνε ἀπόδειξις τρανὴ ὅτι δὲν μετηνάστευσεν ὅλη ἡ Ὁρθόδοξος Νοτιοανατολικὴ Ρωσία. Πόσον δ' ἄφ' ἑτέρου δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι κατὰ τὴν ἐπανástασιν τοῦ 1917 ἦτο αὐτόνομος ἢ Νοτιοανατολικὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία φαίνεται καὶ ἐξ ὅσων μὲν γνωρίζομεν ἐκ τοῦ προπολεμικοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς ἐν Ρωσίᾳ Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, φαίνεται δ' ἐπὶ πλέον καὶ 1ον ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὴ ἢ «Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος» εἰς τὸ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον γράμμα της ὁμολογεῖ ὅτι ἢ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ εἶνε τμῆμα τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, περιλαμβάνουσα 33 Ἱεράρχας, καὶ δικαιούται ἄρα, λέγει, δι' ἑαυτῆς νὰ ἐπιλύῃ ἐσωτερικὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ζητήματα τῆς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ, καὶ 2ον ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὴ ἢ «Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος» τὸ κῆρὸς της θέλει νὰ ἀρύεται ἐκ τῆς δι' οὐκαζίου δῆθεν τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ἀναγνωρίσεώς της, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ δῆθεν δικαιώματος τῆς διατυμπανιζομένης ἐκκλησιαστικῆς της αὐτονομίας.

Παραμένει ἤδη, ἀφοῦ ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν ὅσα μὲν ἢ περὶ τὴν Ἀρχιερατικὴν Σύνοδον ὡς δίκαιά των διεκδικοῦσιν, ὅσα δὲ οἱ Πατριάρχαι ὡς ἀπὸ τῶν κανόνων καὶ ἀπὸ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας διετύπωσαν,

1. Ὁ τέως Ἀντιπρόσωπος ἐν Μόσχᾳ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας Ἀρχιμανδρίτης Παῦλος ἐκόμισεν ἡμῖν τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ Κιέβου Ἀντώνιος ἔδωκε παραίτησιν ἀπὸ τὴν Μητροπολιν Κιέβου κανονικῆν, εἰς δὲ τὰς πρὸς τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον ἐπιστολάς της Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τῶν Συνοδικῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ὑπογράφεται καὶ ὁ Κιέβου Ἰννοκέντιος, Μήπως ὅχι μόνον ὀλόκληρον τὸ ποιμνιον τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας δὲν μετηνάστευσεν εἰς τὸ ἔξωτερικόν, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ Μητροπολίτης Κιέβου; Ἐξ ἄλλου ὁ Κιέβου Ἀντώνιος εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Πατριάρχας ἐκθέσεως τῆς Οὐκρανικῆς Συνόδου πόσον, Μητροπολίτης Χάρζωβ διατελὼν, ἐπολέμησε τὸ 1918 τὰς προσπαθείας τῶν Οὐκρανῶν πρὸς αὐτονομίαν τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας.

νά εξετασθῆ τὸ ἐξῆς ζήτημα: Δοθέντος ὅτι οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ρῶσοι Ἀρχιερεῖς δὲν δύνανται νὰ ἐπανέλθωσι, πρὸς τὸ παρόν, εἰς τὰς πατρίδας καὶ τὰ ἐκεῖ ποίμνια των, ἔτι δ' ὅτι καὶ πλείστοι Ρῶσοι Ὁρθόδοξοι, λόγῳ τῶν πολιτικῶν γεγονότων, ἐξεπατρίσθησαν, ἐλπίζουσι δὲ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ οἱ ἐκκατρισθέντες Ρῶσοι νὰ ἐπιστρέψωσιν ἡμέραν τινα εἰς τὴν πατρίδα των, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς ποῦ πρέπει ἄρα γε νὰ διαμένωσιν, ποῖα δὲ ἐκ τῶν τοῦ ἀξιώματός των δικαιωμάτων δύνανται νὰ ἐξασκῶσι καὶ ἐπὶ τίνων χριστιανῶν, οἱ δὲ ἐκ Ρωσίας χριστιανοὶ πόθεν δέον νὰ ἐξαρτῶνται ἐκκλησιαστικῶς;

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐν Ρωσίᾳ ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἐκεῖθεν τόσων ποιμένων καὶ τόσου ποιμνίου μετανάστευσιν ὑπῆρξε τόσον ἐπείγουσα ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου, ὥστε, ἐπειδὴ δὲν ἐλήφθη φροντίς ψυχραίμως καὶ ἐγκαίρως νὰ λυθῆ, ἐπῆλθε μὲν ἡ σύγχυσις, ἣς τὰς λεπτομερείας ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, κατεσκευάσθη δὲ προχείρως ἐν ἐκκλησιαστικὸν διοικητικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐπεζητήθη μὲν νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι συμφωνεῖ πρὸς τοὺς κανόνας καὶ τὴν προᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπεδείχθη δ' ὅμως πᾶν ἄλλο ἢ κανονικὸν καὶ παρήχθησαν τόσαι παρεξηγήσεις μεταξὺ τῆς πρόσφυγος Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς ἃς αὕτη προσέφυγε. Πῶς λοιπὸν δέον σήμερον νὰ λυθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο; Οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς εἶδομεν, φρονοῦσιν ὅτι ἔχουσιν ἐπὶ τε τῶν ἀθίκτων τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπαρχιῶν τῶν εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον τῆς Ρωσίας Ἐκκλησίαν τὴν ἀναφορὰν ἔχουσῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν τῶν ὡσαύτως ἀπὸ τὴν Αὐτοκέφαλον τῆς Ρωσίας Ἐκκλησίαν οὕτως ἢ ἄλλως ἐξαρτωμένων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ρώσων Ὁρθόδοξων τῶν ὁποῦδήποτε τοῦ ἐξωτερικοῦ διεσπαρμένων, ἀπόλυτον καὶ ἀναφαίρετον καὶ ἀναμφισβήτητον δικαίωμα διοικητικῆς καὶ δικαστικῆς ἐνεργείας. Οἱ κανόνες ὅμως εἴτε κατ' εὐθείαν εἴτε κατ' ἀναλογίαν, καὶ ἡ προᾶξις τῆς Ἐκκλησίας συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην;

Ἦδη εἰς αὐτοὺς τοὺς κανόνες καὶ τὴν προᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα τὰ δύο ἐνδιαφερόμενα μέρη ἐπικαλοῦνται ἐρμηνεύοντες, ὑπηνίχθημεν ἀνωτέρω πολλὰ σχετικὰ στοιχεῖα. Καὶ αὐτὰ οἱ Ἀρχιερεῖς καταδιωχθέντες ὡς Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι ποιμένες ἴον ἐδικαιοῦντο καὶ ὄφειλον, ἐν ὄσῳ ἠδύναντο, καὶ ἀπόλυτος ἀνάγκη δὲν ὑπῆρχε νὰ μαρτυρήσωσι, νὰ προφυλαχθῶσιν τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτοὺς μαρτυρικοῦ θανάτου. Εὐρεθέντες δὲ ἐν ταῖς Ὁρθόδοξοις χώραις τῆς Νοτίου Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἐδικαιοῦντο

νὰ παραμένωσιν ἐν αὐταῖς, φιλοξενούμενοι «πλείστη καλοκαγαθία καὶ φιλοφρονήσει» κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ 17ου κανόνος τῆς Σαρδικῆς. 2ον κατὰ τὸν 37ον τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου οἱ Ἐπίσκοποι οὗτοι δικαιοῦνται νὰ ἔχωσι καὶ τὰς ἐκ τοῦ ἀξιώματός των τιμὰς ἀκεραίας, καὶ χειροτονίας ἐν τῇ ξένη ταύτη ἐπαρχίᾳ νὰ ἐνεργῶσι κληρικῶν διὰ τοὺς ὑπὸ βαρβάρων κατεχομένους θρόνους των χρησιμοποιηθησομένων, καὶ ἐν ταῖς μετὰ τῶν μὴ ἐμπεριστάτων Ἀρχιερέων συναντήσεσίν των νὰ ἔχωσι τὴν ἐκ τοῦ συνταγματικοῦ τάξιν των, καὶ ἐν γένει νὰ διοικῶσι τὴν ἐπαρχίαν των ἐκ τῆς ἐν ἧ διαμένουσι ξένης ἐπαρχίας ἀνενοχλήτως. 3ον Μόνον, κατὰ τὸν 18ον τῆς Ἀντιοχείας, δὲν πρέπει νὰ ἀναμηνύωνται εἰς τὰ ποιμαντικὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τοῦ παρ' ᾧ φιλοξενοῦνται Ἐπισκόπου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του. 4ον Κατὰ τὴν κρατήσασαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξιν, θὰ ἐδικαιοῦντο ἐπὶ πλέον οἱ Ἐπίσκοποι οὗτοι, τῇ συγκαταθέσει πάντοτε τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἐπαρχίας, νὰ ἰδρῶσιν, ἐὰν δύνανται καὶ θέλωσιν, ἕκαστος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ καὶ Μετόχιον, ἢ Μοναστήριον, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς μὲν ὁ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ φιλοξενούμενος Ἀρχιερεὺς νὰ διαμένη καὶ ἐκκλησιάζηται καὶ ἔχη τὸν ἴδιον κληρὸν ἀπ' αὐτοῦ μόνου ἐξαρτώμενον καὶ τῇ εὐλογίᾳ αὐτοῦ μόνου ἱεουργοῦντα καὶ αὐτὸν μνημονεύοντα, καὶ οἱ ἐκ Ρωσίας πρόσφυγες νὰ ἐκκλησιάζωνται, ἐὰν θέλωσιν, εἰς αὐτό, διὰ νὰ ἀκούωσι μὲν τὰς ἱεράς τελετὰς ἐν τῇ ἰδίᾳ γλώσσῃ τελουμένας, καὶ τὰ ἔθη αὐτῶν τὰ ἐκκλησιαστικὰ νὰ παρακολουθῶσιν ἐκεῖ ὡς ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τηρούμενα, νὰ δύνανται δ' ἐκεῖ ὅλοι ὁμοῦ οἱ πρόσφυγες ποιμένες τε καὶ ποίμνιον ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Μετοχίου ἢ τοῦ Μοναστηρίου, ἐν πάσῃ νομιμοφροσύνῃ καὶ μηδαμῶς παραβλάπτοντες τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐν ἧ διαβιοῦσι Ἐκκλησίας, νὰ συσκέπτονται καὶ νὰ ἀποφασίζωσι καὶ ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἐνεργῶσι περὶ τῶν ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτῶν χώρῳ ἑλευθέρως καὶ ὡς ἐν ἰδίῳ ἐδάφει. Βεβαίως ἐν τοῖς Μετοχίοις ἢ Μοναστηρίοις τούτοις, μὴ ἔχουσιν ἐνοριακὸν χαρακτῆρα, ἀλλ' ἀπλῶς ἰδρυμένοις διὰ τὰς πρώτας καὶ ἀπολύτους θρησκευτικὰς ἀνάγκας καὶ ἐθνικὰς τῶν ἐκ Ρωσίας πρόσφυγων, θ' ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐνοριακοῦ χαρακτῆρος θρησκευτικὴ σύναξις καὶ τελετή, ὑπὸ δὲ τῶν ἐν αὐτοῖς κληρικῶν μόνον αἱ ἐντὸς τοῦ ναοῦ καθ' ἡμέραν ἀκολουθίαι θὰ ψάλλωνται καὶ ἡ Θεία λειτουργία θὰ τελεῖται. 5ον καὶ τελευταῖον, ἐὰν θὰ ἦτο δυνατόν καὶ θὰ ἠθέλον πολλοὶ ἐκ τῶν Ρώσων Ἀρχιερέων τοῦ ἐξωτερικοῦ μετὰ μεγάλου μέρους τοῦ ἐκ Ρωσίας ποιμνίου νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς μίαν οἰανδήποτε ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν ἄλλης Αὐτο-

κεφάλου 'Εκκλησίας' θὰ ἐδικαιοῦντο ἔτι πλέον νὰ ἀξιόσωσιν ἀδελφικῶς παρὰ τῆς Αὐτοκεφάλου ταύτης 'Εκκλησίας, κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐν τῷ κανόνι 39ῳ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς νομοθετηθέντων, νὰ παραχωρηθῇ αὐτοῖς μία τοιαύτη ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια, τίς ἦν ὡς ἐν ἰδίῳ ἀπολύτως ἐδάφει, ἄχρῃ καὶ οὐ, νὰ ἐγκατασταθῶσιν, νὰ ὑπαχθῇ δὲ εἰς τὴν κατὰ τὰ ἔθη τῆς Αὐτοκεφάλου 'Εκκλησίας τῆς Ρωσίας ἐκκλησιαστικὴν αὐτὴν διοίκησιν καὶ ὁ 'Επίσκοπος τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης ὡς καὶ τὸ ποιμνιον τὸ ἰθαγενές. 'Εννοεῖται ὅτι μόνον ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξουσιάζωσιν ἐκκλησιαστικῶς, καὶ νὰ ἀσκῶσι πάντα τὰ ποιμαντικὰ αὐτῶν καθήκοντα ἀνευ οἰουδήτινος ἐλέγχου ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου ἢ τῆς τελείας Συνόδου τῆς ἐν ἧ ἢ παραχωρηθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια Αὐτοκεφάλου 'Εκκλησίας. Οἱ ἔξω τῆς περιφερείας ταύτης, εἴτε 'Αρχιερεῖς εἴτε ποιμνιόμενοι, ὀφείλουσι ν' ἀναγνωρίζωσι μόνον τὸν τῆς ἐν ἧ ἐγκατεστάθησαν ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας 'Επίσκοπον, παρ' αὐτοῦ δὲ καὶ μόνου κληρὸς τε καὶ λαὸς νὰ λαμβάνωσι πᾶσαν εὐλογίαν καὶ τοῖς ἔθεσι τοῖς κατὰ τόπους 'Εκκλησίας ταύτης ἀδιαμαρτυρητῶς πάντες ν' ἀκολουθῶσι.

(ἀκολουθεῖ)

1. Τοιαύτη περιφέρεια ἤδη ἐδόθη τοῖς Ρώσοις 'Αρχιερεῖσι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τοῦ Βελιγραδίου αὐτῇ ἢ Σερμία ἐν ἧ τὸ Κάρολιτς ὑπὸ ἐδραεῖ ἤδη ἢ «'Αρχιερατικὴ Σύνοδος».

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

'Ἡ οὐσιαστικωτέρα καὶ μᾶλλον δημῶδες ἀντίρρησης κατὰ τῆς σκοπιμότητος τῆς δημιουργίας, εἶνε ἴσως τὸ ἀπὸ τοῦ «ἀγῶνος περὶ ὑπάρξεως» ἐπιχειρημα. 'Ἡ φύσις «εἶνε γεμάτη ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς ἀρπαγῆς» λέγει ὁ ποιητής.

'Ἄλλ' ὅσον ἐντυπωτικὴ καὶ ἂν εἶνε ἡ ποιητικὴ αὐτὴ ἔκφρασις, δὲν ἐρμηνεύεται μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς ποιήσεως ἢ πραγματικότης: ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει ταῦτόν εἶπειν αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀντιρρήσεις δὲν δύνανται νὰ ἐπενδύωνται ποιητικὴν ἔκφρασιν. Τὸ γεγονός εἶνε βέβαια τοῦτο, ὅτι μιά εὐρυτέρα γνώσις τῆς φύσεως ἐπικυροῖ τὴν ἐν τῷ ζωικῷ κόσμῳ ὑπαρξίν ἀγῶνος περὶ ὑπάρξεως, ἐν τινὶ δὲ μέτρῳ καὶ τὴν ἐπιβίωσιν τῶν ἰσχυρότερων. Ἀπὸ τὴν δολογίαν ὅμως τοῦτου τοῦ γεγονότος μέχρι τοῦ δισχυρισμοῦ ὅτι τὸ ἐν τῇ φύσει σύνολον τῆς σκληρότητος, τῶν πόνων καὶ τῆς δοκιμασίας ἀναίρει πᾶσαν ἰδέαν περὶ τῆς ἀπέναντι τοῦ κόσμου ἀγκυράτητος τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχει τεραστία ἀπρόστασις. Παλαιὸς τις ἀπολόγητος εἶπεν, ὅτι ἐπὶ τέλος ὁ κόσμος οὗτος εἶνε τοιοῦτος, ὥστε νὰ εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε τίς ἐν αὐτῷ εὐ-

χαριστημένος: πάντα τὰ ἐν αὐτῷ: τὸ ὕδωρ, ἡ γῆ, ὁ ἄηρ εἶε πλήρη ὄντων, τὰ ὅποια ἀπολαμβάνουν τὴν ζωὴν τῶν. Σήμερον ἀντιλέγουσιν, ὅτι αἱ τοιαῦται παλαιαὶ κρίσεις δὲν ἱκανοποιοῦν τὴν διάνοιαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου: ὁ σημερινὸς ἔχει ἀπαιτητικωτέραν λογικὴν.

Καὶ ἐρωτᾶται: ἀρά γε ἡ ἀπόλαυσις τῆς ζωῆς, περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλησεν ὁ παλαιὸς ἀπολόγητος, σήμερον τέλος ἀνεστάλη, ὁ δὲ σημερινὸς κόσμος δὲν περιέχει καμμίαν τάχα εὐτυχίαν καὶ χαρὰν, ἡ ὁποία νὰ ἀξίξῃ νὰ τὴν ἀναφέρωμεν; 'Ἡ εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀρνητικὴ ἀπάντησις θὰ περιεῖχε προφανῶς ἀναλήθειαν. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ «μυστήριον τοῦ πόνου καὶ τῆς δοκιμασίας» ὑπερεξωκώθη ἀπὸ μίαν παθολογικὴν ὑπερευαισθησὴν ὑπερτροφικοῦ ρωμαντισμοῦ, ὁ ὅποιος τὴν ἐν τῇ φύσει πολλὴ μυστηριωδέστεραν «ἀπονίαν» ἢ «ἀναληγίαν»—διὰ νὰ ἐκφράσωμεν οὕτω τὴν ἔλλειψιν πόνου—ἢ ἐκλαμβάνει ὡς ὅπως ἀσήμαντον, ἢ καὶ παντελῶς ἀγνοεῖ. Καὶ ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ παρατηρεῖται ἡ γνωστὴ ὑστερικὴ τάσις τοῦ ἐπιμελεστάτου δουλισμοῦ τοῦ κώνωπος, τῆς ἡσσονος δυσκολίας καὶ τῆς ἀταράχου καταπόσεως τῆς καμῆλου, τῆς ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρας. Διότι ὁ ἀκούων τοὺς πονετικοὺς τούτους συγγραφεῖς ἀρχίζει νὰ φαντάζεται ὅτι κάθε νεκρὰ μυτὰ ἐπὶ τοῦ ἀραχνίου δικτύου διήλθε μακρὰν καὶ βασανιστικὴν ἀγωνίαν θανάτου, ὅστις ἔθνηκεν ἐπὶ τέλους τέρμα εἰς τὴν τρομερὰν δοκιμασίαν τῆς. Μία τοιαύτη πεποθησις ἐπὶ τὴν πραγματικότητα τῆς τοιαύτης «δοκιμασίας» εἶνε ἴσως πολὺ περισσότερον ἀντιεπιστημονικὴ ἀπὸ τὴν συχνάκις ἐκφραζομένην ὑπόθεσιν ὅτι αἱ δοκιμασίαι τῆς ζωῆς καὶ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου ἐν τῷ ζωικῷ κόσμῳ εἶνε κατ' οὐσίαν τοιαῦται, ὥστε νὰ μεταβάλλουν τὴν συνειδητὴν ὑπαρξίν εἰς πραγματικὴν συμφορὰν, κλονίζουσαν τὸ ὑπὸ τοῦ ψαλμῶδου ἐκφρασθῆν ὡς ἐκπαλαι πιστευόμενον ὅτι «χρηστὸς Κύριος τοῖς ὑπομένουσι, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ» (ψαλμ. ρμδ', 9). 'Ὁ κατηγορῆς ἀπαισιοδοξισμὸς μόνον δι' ἑνὸς τρόπου θὰ ἠδύνατο νὰ δικαιωθῇ, ἤτοι διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐπιμονῆς του εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς τῆς φύσεως, διὰ τῆς ὑπερβολικῆς μεγαλοποιήσεως τῆς σκοτεινῆς ὀσμῆς τῆς καὶ διὰ τῆς ἀπροσεξίας τῆς εἰς τὰς μεγάλας τῆς λειτουργίας, καταμαρτυροῦσας καταπληκτικὴν τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡμεῖς, ὡς χριστιανοί, δυνάμεθα ἐλευθέρως νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ μυστήριον τῆς δοκιμασίας τῆς ζωῆς ὑπερβαίνει ἀπὸ πάσης ἐπίψεως τὸ μέτρον τῆς ἡμετέρας ἀντιλήψεως. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἀτάσις ἡμῶν, ἀπέναντι τοῦ ἐν λόγῳ γεγονότος ἀδυσμῶς κλονίζει τὴν ἀξίαν τῆς τελολογίας, οὐδὲ δικαιεῖ τὸν ἀπαισιόδοξισμὸν. Ἀπλῶς υπομνησκει εἰς ἡμᾶς τὸ «παρατάν» τῶν διανοητικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων. Τόπος ἡμᾶς οὔτε ἐκπληκτικὸν εἶνε, ἀλλ' οὔτε καὶ προσβλητικόν.

Διότι ἐφ' ὅσον μὲν ὁ λόγος περὶ τῶν κατωτάτων ζωικῶν μορφῶν, στερούμεθα κριτηρίου δι' οὗ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ πραγματικὸν σύνολον τῶν πόνων των, ἅμα δὲ καὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀποφανθῶμεν ἂν ἡ διὰ τοῦ περι ὑπάρξεως ἀγῶνος πρὸς τὰ πρόσωφ' ἡτοί ἢ πρόσοδος τῆς ζωῆς ἐπεκλώσθη εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς σοφίας τοῦ Δημιουργοῦ, ἢ ὑπὸ ἀντιθέτων αὐτῶν δυνάμεων. Βεβαίως διὰ τὴν προσποιητὴν ὑπέρλεπτον εὐαισθησίαν εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ ἐπιμένῃ ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἀγῶν περὶ ὑπάρξεως. Ἀλλὰ τῆς τοιαύτης γνώμης ἡ ἀξία εἶνε τόση, ὅση καὶ ἡ τοῦ μικροῦ παιδίου, περὶ τοῦ ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε ὁ πατήρ του νὰ μεταδῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ διότι ὁ καιρὸς εἶνε ὑγρὸς...

Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀνθρωπίνων δοκιμασιῶν, τὸ ζήτημα ἀμέσως καὶ κατ' ἀνάγκην περιπλέκεται ὡς ἐκ τῆς ἐπεμβάσεως ἠθικῶν παράγοντων. Διότι ἐφ' ὅσον μὲν ὁ ἀνθρώπινος πόνος ἔχει καθαρῶς φυσικὴν χαρακτῆρα, εἶνε ὁ αὐτὸς καὶ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ζώοις. Ἀλλ' ὁ πόνος τῶν ἀνθρώπων δυνατὸν στενῶς νὰ συνδεθῇ πρὸς ἠθικὰς αἰτίας καὶ ἠθικὰ ἐπαικλῶσθη. Τὰ τελευτάτα ταῦτα δυνατὸν νὰ ἦνε καὶ κακὰ καὶ καλὰ· ὅποια πρέπει νὰ ἦνε, κατὰ μέγιστον λόγον ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἀτομικῶν συνθηκῶν. Εἶνε ὅμως δύσκολον νὰ παρῶμεν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πόνος καὶ ἡ δοκιμασία παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὑπῆρξε καὶ εἶνε ὁ καρποφορῶτερος διδάσκαλος τοῦ ἀνθρώπου. Χάρις ἀκριβῶς εἰς τὴν δοκιμασίαν ἀνεπτύχθησαν αἱ ὑψηλότεραι καὶ εὐγενέστεραι ὄψεις τῆς ἡμετέρας φύσεως. Δυνάμεθα βεβαίως νὰ μὴ προσδώσωμεν σημασίαν τινὰ εἰς τὸ πρᾶγμα. Ἀλλ' ἅμα ἅπαξ λάδωμεν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν, ἔχομεν πᾶν δίκαιον νὰ θεωρῶμεν τὰ εὐγενῆ ἀποκτήματα τῆς φύσεώς μας ὡς ἐπαρκῆ δικαίωσιν τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν παραγόντων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ «μυστήριον δοκιμασίας» ἔχει καὶ τὰς καλὰς του ὄψεις.

Ἀλλὰ καθ' ὅσον ἰσχυρῶς τὸν τρόπον καὶ ἐξηγήσωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο, ἐνώπιόν μας ὑψοῦται ἡ πολλακίς μὲν λησμονουμένη, ἀλλὰ πάντοτε μεγάλη καὶ ἀναντίρρητος ἀλήθεια ὅτι, ὅποιανδήποτε βαθμίδα ζωῆς καὶ μελετήσωμεν ἀπὸ τοῦ ἀπλουστάτου ἐντόμου μέχρι τοῦ τελειότερου θηλαστικοῦ, πανταχοῦ θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι τὸ μυστήριον τῆς εὐζωίας— ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐλλειψείας πόνου ἐν γένει— εἶνε πολὺ μεγαλειότερον τοῦ μυστηρίου τοῦ πόνου. Καὶ εἶνε τὸ μυστήριον τοῦτο θαυτότερον, διότι ὁ πόνος εἶνε ἀπὸτέλεσμα παθολογικῆς καταστάσεως ὀργάνου τινός, ἐνῶ ἡ υγεία ἐμφανίζεται ὡς ἀπὸτέλεσμα ἰσορροπίας τῶν δυσαναρτιμένων μερῶν καὶ μελῶν τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ μυστήριον τοῦτο εἶνε καὶ πολὺ περιεκτικώτερον, διότι οὐ μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑγιῶν ὑπάρξεων πάντοτε ἦτο καὶ εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλειότερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀσθενῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ζωῇ ἐκάστου ἐπὶ μέρος ἀτόμου τῆς ἀνωτάτης ζωικῆς βαθμίδος ἢ περιόδου τῆς ἀπόνου διαβιώσεως καὶ

ἐν γένει ὀρισμένης εὐζωίας ἐν εὐτυχίᾳ εἶνε κατὰ μέσον ὄρου πολὺ μικροτέρα τῆς περιόδου τοῦ πόνου. Δέον λοιπὸν νὰ δηλογογηθῇ ὅτι ὁ «ἀγῶν περὶ ὑπάρξεως» εἶτε ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ, τὴν ὅποιαν ἀνεφέραμεν εἰς τὴν ἀρχήν, εἶτε καὶ ὡς ἐπιστημονικὴ ὑπόθεσις τῆς δαρβινεῖου ἐκδοχῆς προϋποθέτει μίαν «σκληρότητα» τῆς φύσεως ὅπως ἀδασίμως ὑπερέξογκωθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀνεπιστημονικῆς ψευδευαισθησίας, ἢ ὅποια ἀποδεικνύεται αὐτῶ παρὰ πολὺ μύψ ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς τῆς φύσεως ἐκείνων, ἐν τοῖς ὅποις κατ' ἐξοχὴν ἐκδηλᾶ καθίστανται καὶ τὸ θαῦμα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀγαθότητος τοῦ Δημιουργοῦ.

Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ κλειώμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ γεγονὸς τῶν δοκιμασιῶν πολλῶν, ὅς ὅποια φθίνουσι κατ' αὐτὴν τῆς ἡλικίας των τὴν ἀκμὴν ἀποφυματίωσιν, ἀπὸ καρκίνων ἢ ἄλλας νόσους. Ὁ πόνος τῶν ἀνθρώπων τούτων πολλακίς διαρκεῖ ἐπὶ ἔτη. Οὐχ ἦττον ἐκπληκτικὸς εἶνε καὶ ὁ ἀλφινίδιος καὶ σχεδὸν ἀνοσος θάνατος τῶν ἀσθενεστέρων ζώων, τὰ ὅποια πίπτουσι θύματα τῶν ἰσχυροτέρων ἀρπακτικῶν. Δὲν πρέπει ὅμως εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις νὰ παραρᾶται καὶ τὸ γεγονός, ὅτι τοῦ πόνου τούτου καὶ τοῦ ἀλφινίδου θανάτου πρόηγήθησαν ἔτη ὑγιούς καὶ εὐφροσύνου ζωῆς, περίοδοι ἀπολαύσεως πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς χαρᾶς τῆς ὑπάρξεως. Ἡ τιμιότης λοιπὸν ἀπαιτεῖ νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ τοῦτο τὸ γεγονός κατ' ἀξίαν ὡς ἀναντίρρητος κανὼν, τὸν ὅποιον οὐδὲ μία ἐξαιρέσις δύναται νὰ κλονήσῃ. Ἡ τοιαύτη τιμία ἐκτίμησις τοῦ γεγονότος τούτου οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ τὸ ὅτι ἡ ἀρνησις τῆς ὑπάρξεως ἀγαθῆς περὶ τῆς φύσεως προνοίας διὰ μόνον τὸν λόγον τοῦ ἀκαταλήπτου τῆς ὑπάρξεως τῆς δοκιμασίας ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον περιπτῶσιν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ εὐκόλως ὑπερπηδοῦν τὴν δόκον, ἐν τούτοις προσκρίπτουσι εἰς τὸ ἄχρον.

Εἰς ποίαν δυσκολίαν εὐρίσκονται οἱ ἀρνούμενοι τὴν ὑπαρξίν λογικοῦ σχεδίου ἐν τῇ φύσει καταφαίνεται ἐκ τοῦ ἀδιεξόδου τῶν ἀντιφάσεων, εἰς τὰς ὁποίας περιπίπτουσι. Παράδειγμα ἔστῳσαν τὰ ὑπὸ τοῦ Δαρβίνου γραφέντα ἐν τῷ Προλόγῳ εἰς τὸ περὶ γονιμοποιήσεως τῶν φυτῶν βιβλίον τοῦ Müller. Ἐγραψε λοιπὸν ὁ Δαρβίνος τὰ ἀκόλουθα: «Ὅσο περισσότερον μελετῶ τὴν φύσιν, τόσῳ μᾶλλον ἀπαραίτητον μοι ἐπιβάλλεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ θαυμαστὴ τάξις καὶ αἱ καταπληκτικαὶ προσαρμογαί, αἱ βαθμηδὸν καὶ βραδέως ἀπαιτηθεῖσαι καὶ ἐλαφρῶς ἀλλὰ πολυμόρφως ποικιλλοῦσαι εἰς ἕκαστον μέρος, ὡς καὶ ἡ διάσωσις ἢ ἡ φυσικὴ ἐπιλογή τῶν ποικιλιῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀποδεικνύονται εὐεργετικαὶ διὰ τὸν ὀργανισμὸν κατὰ τὰς συνθέτους καὶ διαρκῶς μεταβαλλομένας συνθήκας τῆς ζωῆς, ἀσυγκρίτως ὑπερβαίνουσι πᾶσαν ἐκείνην τὴν τάξιν καὶ τὰς θαυμαστάς προσαρμογὰς, τὰς ὁποίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ καὶ ἡ πλουσιωτέρα φαντασία τοῦ μεγαλοφυεστεροῦ τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὸν ὅποιον θὰ

παρεχωρείτο απεριόριστος χρόνος πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων του».

Αὐτὰ ἔγραψεν ὁ ἀρνούμενος πᾶσαν σκοπιμότητα καὶ σχέδιον λογικὸν ἐν τῇ φύσει Δαρβίνος, ἢ ἦτο δὲ δύσκολον νὰ ἐκφρασθῆ τις ἀποφασιστικώτερον καὶ εὐθύτερον.

Ἄλλ' ἀκριβῶς ἐδῶ προκύπτει τὸ δῆλημα: ὅπισθεν παρῶν τούτων τῶν θαυμασιῶν «προσαρμογῶν» κρύπτεται ἢ δὲν κρύπτεται, μία χειραγωγὸς λογικὴ Ἀρχή; Ἐὖ δῆλημα τοῦτο δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ λύσῃ οὔτε τὸ «βαθμιαῖον» οὔτε τὸ «κίβητιον», οὔτε ἄλλη τις ἰδέα ἢ ὑπόθεσις. Καὶ ἂν τὰ ἀναμφισβήτητως καταπληκτικὰ ταῦτα γεγονότα μηδεμίαν λογικὴν Ἀρχὴν ἀπαιτοῦν διὰ νὰ ἐξηγηθῶν, τότε κατ' ἀνάγκην οὐδὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τῶν ἀνθρώπων ἀπαιτοῦν τισαύτην ἐξήγησιν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης πάντα τὰ παραδείγματα τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργίας ἀπὸ τοῦ χρονομέτρου μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα συνειθίσσαμεν νὰ θεωρῶμεν ὡς ἀποδείξεις τῆς μεγαλοφυΐας τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας κατ' ὁσείαν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν ὅλα εἶνε ἀπλῶς ἀποτελέσματα θραυδαίας, θαυμασίας καὶ τυχαίας συνθέσεως διαφόρων ὀλικῶν.

Ἄλλ' ὁ ὀρθὸς λόγος διαμυρτῶνεται κατὰ τοῦ τοιοῦτου συμπεράσματος καὶ ἐπιμένει: ὅτι θάσις καὶ ἀφειτηρία καὶ γνώμων πάντων τῶν ἀξιοθαυμάστων ἔργων τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια. Κατὰ πᾶσαν λοιπὴν λογικὴν πρὸς ἐξήγησιν μὲν τῶν εὐτελεστέρων καὶ μικροτέρων κατὰ τὴν φύσιν «προσαρμογῶν» πρέπει νὰ ἀπικτιῶμεν «νοῦν», νὰ ἀρνούμεθα δὲ αὐτὸν προκειμένης ἐξήγησεως τῶν ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρων καὶ ἀπείρως τελειοτέρων:

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἄκοντες ἀναμνησκόμεθα τὴν ὑπὲρ τοῦ Huxley ὁραϊκὴν καὶ ζωηρὰν περιγραφὴν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ βιατραχίου νεογνοῦ ἐντὸς τοῦ πηλώδους λίκνου του. «Ὁ ἐπὶ πολλὰς ὥρας παρακλουθῶν τὴν ἐξέλιξιν ταύτην ἄκων διαλογίζεται: ὅτι εἰν ὁ ὀφθαλμὸς μὲς ἦτο πεπρωτισμένος διὰ μέσων ὀράσεως τελειοτέρων ἢ ἡδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐνώπιόν μας τὸν μυστηριώδη καλλιτέγγην μὲ τὸ σχεδιάγραμμα ἀνά χειρὰς προσπαθοῦντα νὰ τὸ ἐκτελέσῃ κατὰ τρόπον τελειότατον διὰ σειρὰς καταπληκτικῶν χειρισμῶν». Καὶ ἐνῶ ἀναγινώσκοντες τὰς γραμμὰς ταύτας κατανοοῦμεν ὅλην τὴν δύσασιν τῶν συμπερασματικῶν λόγων τῆς φράσεως ταύτης, ἐξ ἄλλου ἀποροῦμεν ὅτι ὁ γράψας ταῦτα Huxley ἐφφώνει ὅτι τὸ πᾶν οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τυχαία σύμπτωσις ὀλικῶν ἀτόμων!

Πῶς τοιοῦτοι ἐπιστήμονες κατορθώνουν τοιοῦτους συμβεβασμοὺς ἀποτελεῖ ἀνίγνυμα ὑπερβαῖνον τὴν κατάληψιν.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑσθῶν	Ἦχοι
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ	7 Κυρ. Γ' Λουκᾶ	Κυρ. ΙΗ'	Ζ' α'	
	14 > Δ' Λουκᾶ (ἁγ. Πατέρων)	> ἁγ. Πατέρων	Η' β'	
	21 > ΣΤ' Λουκᾶ	Κυριακὴ Κ'	Θ' γ'	
	28 > Ζ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΑ'	Ι' δ'	

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΙΑ'

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ.

Ἐξητάσαμεν ἤδη τοὺς σπουδαιότερους, καθ' ἡμᾶς, ἐκκλησιαστικοὺς καὶ κρατικοὺς ὀργανισμοὺς τῆς πρωτευούσης δι' ὧν ἐξυπηρετεῖται ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους: θὰ ἦτο μεγίστη ἀδικία, εἰ δὲν ἐτονίζετο ὅτι καὶ αἱ προσπάθειαι αὗται ἐνισχύθησαν ἐν τῇ γενέσει ἢ ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν ὑπὸ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας τῶν ἀντιλαμβανόμενων πράγματι τὰς ἀπέναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ὑποχρεώσεις των, ὡς θὰ ἦτο μεγίστη παράλειψις, εἰ δὲν ἐτονίζετο—ὡς ἐπανειλημμένως ἐτονίσθη—ἡ ἀνάγκη τῆς συντονωτέρας διεγέρσεως τοῦ λαϊκοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν ἰδρυμάτων τούτων, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ λειτουργίαν τῶν ὁποίων δὲν ἀρκοῦσι μόνον οἱ τέλειοι κανονισμοὶ καὶ αἱ οἰαδιήποτε καὶ ὀσαιοδήποτε ἐπίσημοι κατοχυρώσεις. Ἄλλὰ ἡ πρωτοβουλία τῶν ἰδιωτῶν ἔχει καὶ ἄλλα νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸ ἐνεργητικόν της καὶ θὰ ἐπιτελέσῃ ἴσως μείζονα εἰς τὸ μέλλον. Σειρὰ ὀλόκληρος πολυωνύμων ὀργανισμῶν παρελαύνει πρὸ τοῦ μελετῶντος τὴν ἐν τῇ πρωτευούσῃ καὶ τῇ γείτονι συντελουμένην κοινωνικὴν ἐργασίαν, ἕκαστος δὲ τῶν ὀργανισμῶν τούτων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἰδιαιτέραν του τακτικὴν, τὸν εἰδικώτερον σκοπὸν του, τὸν εἰδικὸν του χαρακτήρα, τὰ ἴδια του μέσα, ἐξηγουόμενα πάντα ἐκ τῶν προϋποθέσεων, αἵτινες προσεκάλεσαν τὴν ἰδρυσίν του καὶ ἐκ τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς δραστηριότητος τῶν ἐν αὐτοῖς ἐργαζομένων ἰδιωτῶν. Θὰ ἐξετασθῶσιν ἐν τοῖς ἐφεξῆς οἱ σπουδαιότεροι τῶν ὀργανισμῶν καὶ ταύτης τῆς σειρᾶς καὶ θὰ ἔχωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ καθ' ἕκαστον καὶ νὰ ταξινομήσωμεν αὐτοὺς ἀναλόγως τῶν προμνησθειῶν λεπτομερειῶν.

Τῆς ἐκθέσεως ὁμως ταύτης προέχει σπουδαιότατον ζήτημα, διὸ καὶ κρίνομεν σκόπιμον νὰ παράσχωμεν τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐπ' αὐτοῦ σκέψεως, ἤδη πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν λεπτομερειῶν, ἵνα ἔτι μᾶλλον διευκρινισθῇ ἡ ἡμετέρα θέσις καὶ ἐξυπηρετηθῇ τῆς παρούσης ἀρθρογραφίας ὁ σκοπός. Πρὸκειται περὶ τοῦ ἀπλουστάτου ἄλλως τε γεγονότος τῆς ἐλλείψεως συ-

νενοήσεως και ἀλληλεγγύης μεταξὺ πλείστων ἐκ τῶν ἐξετασθησομένων ὀργανισμῶν και δὴ και περὶ τῆς λανθανούσης ἐν τισιν ἐχθρότητος, ἐξ ἧς πολλάκις προκύπτει κακὸν ἀντὶ καλοῦ ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ κοινοῦ σκοποῦ. Ἀδυνατοῦμεν βεβαίως ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ νὰ κατέλθωμεν εἰς λεπτομερείας, διότι οὐδόλως σκοποῦμεν νὰ προβῶμεν εἰς ἀποκαλύψεις, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἐξυπηρετήσωσι κανένα σκοπὸν, ἐπιθυμοῦμεν ὅμως—ἐπαναλαμβάνομεν—νὰ δώσωμεν τὴν ἀφορμὴν εἰς τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ συνεργασία πάντων τούτων τῶν ποικιλιώνιμων ὀργανισμῶν πρὸς θετικωτέραν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ κακοῦ.

Πρὸ παντὸς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμπνευσθῶσιν οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τῆς Κοινωνίας ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι κανεὶς δὲν δύναται νὰ μονοπωλήσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἀπλούστατα διότι κανεὶς δὲν δύναται μόνος ν' ἀνταποκριθῇ ὅχι εἰς τὸ σύνολον τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν, ἀλλ' οὔτε εἰς ἐλάχιστον ποσοστὸν αὐτῶν. Ἐπειτα θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Κοινωνίαν μας ἡ ιδέα ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὀργανισμοὶ σκοπὸν ἔνα ἔχουσιν, ἦτοι τὴν πλήρωσιν ἀναγκῶν πραγματικῶν, καί, ἔτι πλέον, ὅτι πόρρω ἀπέχουσι τοῦ σκοποῦ νὰ παράσχωσιν εἰς ἄτομα τὰς εὐκαιρίας πρὸς βίαιαν σπουδαρχικῶν τάσεων, ὡς θὰ ἠδύνατό τις ἐνιαχοῦ νὰ παρατηρήσῃ. Ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι δεδομένων τῶν ψυχολογικῶν ἐλαττωμάτων τοῦ λαοῦ μας δὲν δύναται τις νὰ ἀναμείνῃ πλείονα τῶν ὅσα δύναται σήμερον νὰ ἐνστερνισθῇ ἡ λαϊκὴ ψυχὴ καὶ οὐδέποτε λησμονοῦμεν ὅτι πρόκειται περὶ ἐλαττωμάτων κληροδοτηθέντων ἡμῖν διὰ τῶν ἐθνικῶν μας ἀτυχημάτων, διὰ μέσου αἰῶνων δηλαδή, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδρασις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξουδετερωθῇ ἐντὸς ἐνὸς μόλις αἰῶνος ἐλευθέρου βίου, καὶ τούτου πάλιν πλήρους ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν περιπετειῶν. Οὔτε δὲ ἡ παρατήρησις τῆς ἐλείψεως συντονισμοῦ τῶν ἐνεργειῶν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰς ἰδιωτικὰς πρωτοβουλίας τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν αὐταὶ ἐνέχουσιν, οὔτε ἡ ὑπὸ τινων καταστρατήγησις ὠρισμένων πραγμάτων ἢ οἰαιδήποτε καταχρήσεις δύνανται ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ τὴν ἰερότητα, ἣν ἐνέβλινον εἰς αὐτὸν ἐνθουσιῶσαι ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ ψυχαὶ καὶ ζώην ὅλην ὑπὲρ αὐτῶν δαπανήσαντες μεγάλοι φιλόανθρωποι τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Σπουδαιότατον ἐπίσης ζήτημα σχετικὸν πρὸς τὸ θέμα μας εἶναι ἡ ἀπέναντι τῶν ἰδρυμάτων τούτων διάθεσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους, ἐξ ἧς πλειστάκις ἐξαργατᾶται ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία τοῦ

ὑπὸ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ταθειμένου κοινωνικοῦ σκοποῦ. Καὶ εἶναι μὲν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστον τὸ γεγονός ὅτι μετὰ στοργῆς μᾶλλον ἢ Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος ἀποβλέπουσιν εἰς τοὺς τοιούτους ὀργανισμούς, παραμένει ὅμως συζητήσιμον τὸ κατὰ πόσον ἡ στοργὴ αὕτη ἔχει καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα πρὸ παντὸς θὰ ἐξεδηλοῦντο εἰς τὴν ἀπάλειψιν τοῦ σημειωθέντος κακοῦ, τῆς ἐλείψεως δηλονότι συντονισμοῦ τῶν ἐνεργειῶν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀδίκως καὶ ἐπὶ ματαίῳ κατασπαταλῶνται πολυτιμότητα ἠθικὰ καὶ ὕλικά κεφάλαια ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἀποδίδουσιν ἴσα πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἀποτελέσματα. Πρέπει βεβαίως νὰ σημειωθῇ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ὀργανισμοὶ, ἐναντι τῶν ὁποίων οὐδεμία δύναται νὰ ἐσχίσῃ παρομοίᾳ ἐπιφύλαξις, λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν μέσων αὐτῶν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι μία καλλιτέρα καί, πρὸ παντός, συστηματικωτέρα ὀργάνωσις τῆς ἀλληλεγγύης τῶν κοινωνικῆς προνοίας ὀργανισμῶν δὲν θὰ συνετέλει εἰς περισσοτέρων ἀποτελεσμάτων ἀπόδοσιν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἰδρύματα ταῦτα.

Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία συμπληροῦσα θαυμάσιως καὶ ἀντικαθιστῶσα ἐν πολλαῖς τοὺς ἐπισήμους παράγοντας ἐν τῇ ἀντιμετωπίσει τοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἰδρύματα ἀποσκοποῦντα εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν πασχόντων, εἰς τὴν καθοδήγησιν τῶν ἀπροστατεῦτων καὶ εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἀδικουμένων καὶ ὀργανώσεις συστηματικῶς ἐργαζόμενας διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀνωτέρων ψυχικῶν τάσεων τοῦ λαοῦ, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεωτέρας γενεᾶς καὶ τὴν ὑποστήριξιν ἀρχῶν ἐπαξίων τοῦ αἰῶνος μας καὶ τῆς καταγωγῆς μας. Ὁ βραχὺς λόγος, ὅστις δι' ἕκαστον τούτων θὰ γίνῃ ἐν τοῖς ἐφεξῆς θὰ παράσχῃ εἰκόνα τινὰ τῆς τεραστίας πράγματι κινήσεως τῶν ἡμερῶν μας, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ καταδειχθῇ ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅτι πολὺ περισσότερα ἠδύναντο νὰ ἐπιτευχθῶσιν, ἂν ὑπῆρχε σύστημα καὶ ἐνιαία γραμμὴ καὶ ὅτι δυνάμεις πολλαὶ ἀδίκως κατασπαταλῶνται πολλάκις ἄνευ σπουδαίας ἀνάγκης καὶ ἄνευ σαφῶς προδιαγεγραμμένου σκοποῦ. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ εἶναι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους νὰ δώσωσι τὴν κατευθυντηρίαν γραμμὴν, νὰ ὑποδείξωσι τὰ κενά, νὰ υἱοθετήσωσι τὰ χρῆζοντα υἱοθεσίας, νὰ ἐνισχύσωσι τὰ χρῆζοντα ἐνισχύσεως, νὰ προλάβωσι τὰς παρεκτροπὰς, νὰ συντονίσωσι τὰς καλὰς διαθέσεις, νὰ ἐξυπηρετήσωσιν οὕτω τὴν κοινωνικὴν τῶν πολιτικῆν.

Πρὶν ὅμως κλείσωμεν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ὑποχρέωσιν θεωροῦμεν νὰ τονίσωμεν καὶ πάλιν ὅτι

ἐργασία τοιαύτη ὡς ἡ ἐξεταζομένη ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης ἀπαιτεῖ καὶ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ περισσότερο καὶ μεγαλειότερον διὰ νὰ καρποφορήσῃ, καὶ ἔφ' ὅσον ἀπευθυνόμεθα πρὸς ἀναγνώστας ἐνδιαφερομένους, κατὰ τεκμήριον, τουλάχιστον ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, δὲν παραλείπομεν νὰ ὑπομνήσωμεν τὴν υποχρέωσιν τὴν ὁποίαν πάντες ἔχομεν νὰ βοηθήσωμεν εἰς τὴν διέγευσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου, ἐκ τῆς ὁποίας πρὸ πάντων ἀναμένομεν ὄχι ἀπλῶς τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῶν μορφωτικῶν ὀργανώσεων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἀνάδειξιν τῶν ἐργατῶν τοῦ σκοποῦ των καὶ τῶν διαδόχων τῶν ἰδρυτῶν των. Καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι καὶ ἄλλοτε ἐγράφη, ὅτι ἡ κοινωνία ἢ ἑλληνικὴ δὲν στερεῖται τῶν τοιούτων χαρακτηριστῶν, ἀρκεῖ νὰ ἀνακαλυφθῶσι καὶ νὰ διαφωτισθῶσι καταλλήλως, διότι πολλάκις ἄτομα, καίπερ ὑπὸ ἀνωτέρου ἐμπνεόμενα ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' ὅμως, διότι ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτῶν δὲν ὑπῆρξε πεφωτισμένος διὰ τῆς γνώσεως τῶν πραγμάτων, ἐγένοντο παρὰ τὰ κακῶν ἀντὶ ἀγαθοῦ, εἰς τὸ σημεῖον δὲ τοῦτο ὀφείλεται μεγάλη προσοχή.

E. F. M.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐνθεν καὶ ἐνθεν.

Αἱ περὶ ἐξελίξεως θεωρίαι ἐν ἐφαρμογῇ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα φαίνεται ὅτι προοδεύουσιν ἐπ' ἐσχάτων ἐν Ἀγγλίᾳ. Πλείστος λόγος ἐγένετο ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ μὲν πρὸ ὀλίγου περὶ τῶν ἐξῆς σχετικῶν πρὸς τὴν ἐξέλιξιν ταύτην φράσεων, τὰς ὁποίας εἶπε σὺν ἄλλοις ἐν τῷ ἐπισήμῳ ἐν εἰδικῷ συνεδρίῳ λόγῳ του ὁ πρόεδρος τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρείας (British Association) Sir Arthur Keith. «Εἶμεθα σήμερον ἱκανοὶ νὰ συμπληρώσωμεν πολλὰς σελίδας ἀφθείσας ὑπὸ τοῦ Darwin κενάς, ἀλλὰ τα θεμελιώδη στοιχεῖα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ σχεδιασθέντος διαγράμματος τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπινου σώματος δὲν ἐκλονίσθησαν. Μάλιστα ἡ θέσις του κατέστη τόσο ἰσχυρά, ὥστε εἶμαι πεπεισμένος ὅτι οὐδέποτε θὰ κλονισθῇ». Μετ' αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ συνεδρίῳ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀγγλικοῦ «Month» πασίγνωστος Joseph Keating παρέστησεν ὅτι ἡ κρίσις αὕτη τοῦ Keith εἶνε ἐσπευσμένη καὶ ἔρρημος ἐπιστημονικῆς βίας. «Πρόκειται περὶ ὀδυνηρᾶς ἐκδηλώσεως ἐπιστημονικοῦ σκοτασμοῦ, ὅπου λείπει ἡ μετριοφροσύνη τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης, — ὅπου ὁ δογματισμὸς ἀντικαθιστᾷ τοὺς ἄλλους ὑπαινεγμούς, — ὅπου ἐνοφηνώνεται ἡ βεβαιότης εἰς ζητήματα ὅλως ἀμφίβολα, — ὅπου ἀγροῦνται αἱ ἀπαραί-

τητοι λεπτότητες, καὶ ὅπου, τέλος, πλαστογραφεῖται ἢ παρασιωπᾶται μέγα μέρος τῆς ἀληθείας . . .»

Ὁρθὴ εἰσήγησις.

Ὁ «Πάνταϊνος» Ἀλεξανδρείας σχολιάζων τὰ κληροδοτήματα δύο ἐπ' ἐσχάτων ἀποθανόντων ἀτέκνων ὁμογενῶν, ὧν ὁ μὲν σχετικῶς πλούσιος τὴν ἐκ 30.000 λιρῶν περιουσίαν του ἐκληροδότησεν εἰς ἄστυλα φιλανθρωπίας καὶ ἄλλα ἰδρύματα δημοσίας ὠφελείας, ὁ δὲ ὑπέρπλουτος τὸν ἐκ 3.000.000 λιρῶν χρυσῶν θησαυρὸν του ἀφήκεν ὀλόκληρον εἰς δύο ἀνεψιούς του, εἰσηγείται ἐν μέτρον κατὰ τοῦ μικροβίου τοῦ Μάρξ τοῦ ἀναπτυσσομένου ἐπὶ ἐδάφους λιπαινομένου ὑπὸ τῆς ἐγωιστικῆς ἀδιαφορίας πλουσιῶν τινῶν πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἔγκειται εἰς τὴν ἐν τῷ φορολογικῷ τῶν κληρονομιῶν νόμῳ διάκρισιν τοῦ εὐεργετικοῦ ἀπὸ τοῦ ἀστοργου πλούτου. «Ὁ εὐεργετικὸς—λέγει—πλοῦτος νὰ φορολογηθῇ ὀλιγώτερον, ἀφοῦ ἤδη αὐτὸς ἑαυτὸν ἐφορολόγησεν ὑπὲρ τῶν κοινωνικῶν, ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν. Ὁ ἄλλος, ὁ ἀστοργος καὶ καταφρονητῆς τῶν κοινῶν ἀναγκῶν, νὰ ἐξαγισθῇ διὰ φορολογίας ὑπερβαίνουσας καὶ τὸ 80 οιο». Καὶ ἐπάγεται ὅτι οὗτος εἶνε ὁ μόνος τρόπος, δι' οὗ δύναται νὰ ἀμβλυθῇ ἡ δικαία ἄλλως τε εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀγανάκτησις τῶν λαϊκῶν μαζῶν κατὰ τῆς πλουτοκρατίας. Τὴν εἰσήγησιν εὐρίσκομεν καὶ ὀρθὴν καὶ δικαίαν. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἀκούεται ὡς ἐπικειμένη παρ' ἡμῖν ἢ ὑπὲρ τοῦ παιδίου φορολογία τῶν ἀγάμων διὰ διαφόρων ἐπιχειρημάτων δικαιολογούμενη, ἀλλὰ πάντως ἀνευ ἐλπίδος μεταβολῆς αὐτῶν εἰς ἐγγάμους, τὸ θέσπισμα γενναίας φορολογίας τῶν κληροδοτημάτων τῶν ἀδιαφόρων πρὸς τὸ κοινωνικὸν σύνολον ἐγωιστῶν πλουσιῶν ἀσφαλῶς θὰ μετατρέψῃ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἔστω καὶ εἰς ἀκουσίους φιλανθρώπους κατ' αὐτὴν τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των. Ἄς μὴ διστάσῃ λοιπὸν ἡ πολιτεία νὰ θεσπίσῃ τὸν κατάλληλον νόμον.

Ὁριστικὰ μέτρα.

Ἡ ὑπὸ τοῦ τύπου διαπιστουμένη ἐνεργος ἀνάμιξις ἀνηλικῶν εἰς τὰς κυβείας τῶν ἵπποδρομιῶν νομίζομεν ὅτι δέον νὰ ἐπισπάσῃ σοβαρὰν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδιῶν εἰς τὸν νέον τοῦτον στίβον τῆς εἰς τὴν διαφθορὰν δημοσίας προπονήσεως τῶν τρυφερῶν βλαστῶν τῆς νέας γενεᾶς. Οὔτε θὰ λογιθῇ ὡς μέτρον τάχα τελεσφόρον ἀπλή ἀπαγόρευσις τῆς εἰσόδου τῶν ἀνηλικῶν εἰς τὸν στίβον τῶν ἵπποδρομιῶν ἢ ἡ ὑπὸ ὄρους εἰσκόμοις αὐτῶν εἰς τὸ πεδίου τῆς κυβείας. Εἶνε ἀνάγκη οἱ ἀρμόδιοι νὰ μελετήσωσι συστηματικῶς καὶ

ἐν τῷ συνόλῳ του τὸ ζήτημα τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐμπολιτεύσεως τῶν μικρῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ νὰ ληφθῶσιν ἅπαξ διὰ παντὸς μέτρα ὀριστικὰ δι' ὅν θὰ καταστή δυνατὸν νὰ προφυλισσῶνται ἀπὸ τῶν παντοθεν ἀναδιδόμενων ποικίλων μολυσμάτων. Μονοῦ οὕτω θὰ ἦνε δυνατὸν νὰ λεχθῆ ὅτι πράγματι φροντίζομεν περὶ τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ἐξυγιάνσεως ἀπ' ἀμφοτέρων αὐτῆς τῶν πλευρῶν, τῆς τε σωματικῆς δηλαδὴ καὶ τῆς ψυχικῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διὰ Διατάγματος ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου ἐν. ἔ. δημοσιευθέντος αὐθημερὸν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 152 τεύχος Γ. τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐκλήθησαν ὡς μέλη τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου ἀρχομένην ΟΕ' Συνοδικὴν περιόδον οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ναυπακτίας καὶ Εὔρυτανίας Ἀμβρόσιος, Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμόθεος, Χίου Ἱερώνυμος, Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος, Ἀδριανουπόλεως Πολύκαρπος, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἰωακείμ.

— Ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μετὰ σχετικοῦ πρὸς αὐτὸν γράμματος ἢ περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πραξις.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 18 Ἰουνίου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 8 τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 157 ἔ. ἔ. φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς Μπουλιάρι τοῦ τέως Δήμου Λαγκαδίων, ἀποσπώμενος ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Γαίανης τοῦ αὐτοῦ τέως Δήμου καὶ Κοινότητος, ὑπάγεται εἰς ἣν καὶ πρότερον ὑπήγετο ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ χωρίου Κατσουλιῶν καὶ ὁμωνύμου Κοινότητος, ἐκ τῆς ὁποίας κατὰ παραδρομὴν ἀπεσπᾶσθη.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 13ῃ Ἀπριλίου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 18ῃ τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 157 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς Ἀλαμάνας τῆς Κοινότητος Ἀθηναίων τοῦ τέως Δήμου Κλεινῶν, ἀποσπώμενος τῆς ἐνορίας Ἀθηναίων ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετ' ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 13ῃ Ἀπριλίου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 8ῃ τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 156 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερ-

νήσεως, τὸ χωρίον Μήλσει τοῦ τέως Δήμου Ὠρωπίων, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετ' ἐνορ. Ναὸν τὸν τῶν Ταξιαρχῶν.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 13 Ἀπριλίου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 8ῃ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 157 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ κωμόπολις Σκάλα—Ὠρωποῦ τοῦ τέως Δήμου Ὠρωπίων, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετ' ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 8ῃ Μαΐου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 8ῃ τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 157 ἔ. ἔ. φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ἐν Παλαμίδῳ ἐξωκλήσιον «Ἁγιος Ἀνδρέας» ὑπάγεται εἰς τὸν ἐν Ναυπλίῳ τοῦ Δήμου Ναυπλιέων ἐνορ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 8 Μαΐου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 11 Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 159 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ Συνοικισμὸς Χατζημηρίου τοῦ τέως Δήμου Ταμασίου ἀποσπώμενος ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Μπαλαμανῆ ὑπάγεται τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Ἀσλαναρίου.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 18 Ἰουνίου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 8ῃ τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 158 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὰ χωρία Χαράστη καὶ Λογγίστα τοῦ τέως Δήμου Παρακαμυλίων, ἀποσπώμενα τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Ψηλοβράχου, ἀποτελοῦσιν ἰδίαν ἐνορίαν μετ' ἐνορ. Ναὸν τὸν ἐν τῷ χωρίῳ Χαράστη Ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 28 Ἰουνίου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 11 Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 159 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Κάτω Μακρουνῶς τοῦ τέως Δήμου Μακρουνῶς ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετ' ἐνορ. Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 12 Ἰουλίου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 11 τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 159 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ συνοικισμὸς Ἄνω Κουπανακίου τοῦ τέως δήμου Δωρίου, ἀποσπώμενος τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Κουπανακίου, ὑπάγεται ἐφεξῆς εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Λιάπι.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 12 Ἰουλίου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 11 Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 159 ἔ. ἔ. φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἰδρύεται ἐνορ. Ναὸς ἐν τῷ Συνοικισμῷ Κουπονίων—Ἀμπελοκήπων τῆς πόλεως Ἀθηνῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γερασίου.

— Συνεστήθη ἐν τῇ συνοικίᾳ Ταμπουρίων τοῦ Πειραιῶς Χριστιανικὴ Ἑνωσις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡ Εὐποία», ἣς σκοπὸς εἶνε ἡ ἐνίσχυσις τοῦ θρησκευτ. αἰσθήματος, ἡ νοθεσία καὶ ἡ πνευματικὴ ἐποικοδομὴ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἡ παροχὴ πάσης ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς βοηθείας εἰς τοὺς δεομένους ταύτης καὶ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Ἐκκλησι. Ὁρφανοτροφείου ἀγίου Γεωργίου.

— Ἐδημοσιεύθη ἐν ἰδίῳ τευχιδίῳ ἡ λογοδοσία τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Πείραιεὶ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ παρελθόντος ἔτους, οὗ τὰ μὲν ἔσοδα ἀνῆλθον εἰς δραχ. 103.643.60, αἱ δὲ δαπάναι εἰς δραχ. 93.697.90. Τὸ ἀπομένον ἄρα περίσσευμα ἀνέρχεται εἰς δραχ. 9.945.50.

— Τὴν 15ην Αὐγούστου ἐν. ἔτ. ὁ Σύλλογος τῶν μονίμων παραθεριστῶν Βουλιαγμένης ἐτέλεσεν ἐν τῷ ναύκω τοῦ Ὁρφανοτροφείου τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ ἑορτήν, μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς λειτουργίας ἐπιτροπῆ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ὁρφανοτροφείου καὶ τῶν Κυριῶν Τσολακίδου, Μπαχάουερ, Μαργαρίτου καὶ Παναγ. Σαρρῆ διενήργησεν ἔρανον μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, ὅστις ἀπέδωκεν ἐν ὄλῳ δραχμὰς 2,186.60.

— Καθ' ἃ ἀνέγραψεν ὁ «Ἁγιος Σπυρίδων» Κερκύρας, ὁ ἐκεῖ πρόξενος τῆς Γιουγκοσλαβίας ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν σεβ. μητροπολίτην Κερκύρας κ. Ἀθηναγόραν, ὅτι περὶ μεσοῦντα τὸν Σεπτέμβριον ἐπρόκειτο νὰ ἀφίχθῃ εἰς τὴν νῆσον σερβικὴ ἀποστολὴ ἕξ ἑξακοσίων μελῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Σερβίας ἐπὶ τελέσει μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ ἀναπαυομένων σέρβων.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιήλ, ὡς ἀνεγράψαμεν καὶ ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ. ἀπὸ τὰ τέλη παρελθόντος Ματίου εὐρίσκεται εἰς τὰ ἱστορικὰ Ἔγγραφα ἐπὶ τῆς Πίνδου. Λόγω τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἀνομβρίας εἰς τοὺς ὄρεινους Δῆμους τῆς Θεσσαλίας ἐπῆλθεν πρωτοφανὴς σιτοδία καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐστερῆθησαν τοῦ ἄρτου, σημειωθέντων καὶ θανάτων ἐκ πείνης. Πρὸ τῆς πρωτοφανοῦς καταστάσεως ταύτης ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος ἀνεφέρθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν συστήσας καὶ ἐπιτροπὴν ἔράνων, ἐν συννοήσει καὶ μετὰ τοῦ Νομάρχου Τρικκάλων κ. Λάπα. Ἡ Κυβέρνησις παρεχώρησε πρὸς τὸν Σεβ. δρ. 150,000 καὶ μετὰ τοῦ ἐνεργηθέντος ἔρανου συνελέγη ποσὸν δρ. 300.000, μὲ τὰς ὁποίας ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος ἠγόρασε 10 βαγόνια ἀραβοσίτου, αὐτοπροσώπως διανείμας αὐτὰ εἰς τοὺς

ὄρεινους δῆμους Ἀργιθέας καὶ Γόμφων, προκαλέσας πολλὴν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν κατοίκων, ἣν ἐξεδήλωσαν διὰ ψηφισμάτων τὰ κοινοτικά συμβούλια.

— Ἐν τῇ ἱστορικῇ Μονῇ τῆς Σπηλιᾶς ἐπὶ τῶν Ἁγρῶν ἐτελέσθη μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Περὶ τοὺς δισχιλίους προσκυνητὰς προσῆλθον ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Βάλτου, Εὐρυτανίας, Καλαμπάκας, Τρικκάλων, Καρδίτσης ἵνα προσκυνήσωσι τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἐπὶ ὄρους 1500 μέτρων ὕψους εὐρισκομένην. Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἑορτῆς κατέφθασεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ ἀπὸ μνηῶν εὐρισκόμενος εἰς τὰ ὄρη τῆς Πίνδου, ἐτέλεσε δὲ τὴν παραμονὴν ἀγρυπνίαν ἀπὸ τῆς 8ης ἐσπερινῆς ὥρας μέχρι μέχρῃ τῆς 9ης πρωϊνῆς, μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐπιτελέσας τὴν θεῖαν Λειτουργίαν καὶ ἐπὶ ὥραν ὀμιλήσας πρὸς τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν. Πέντε ἡμέρας ἐπὶ ὥρας ἐκοινώνησαν τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν ἀπὸ τε τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν παραπλεύρως παρεκκλησίων. Ἡ πανήγυρις αὕτη εἶναι ἀποκλειστικῶς θρησκευτικὴ διότι ἐν εὐλαβείᾳ ἀναχωροῦσιν οἱ προσκυνηταί, μὴ ἐπακολουθούντων μηδὲ χορῶν καὶ ἁσμάτων, μηδὲ ἄλλων διασκεδάσεων, ὡς συνήθως γίνεται.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἡ λατινικὴ προπαγάνδα ἐνισχύθη σημαντικῶς ἐν Βουλγαρίᾳ. Ἐν Σόφια ἐκδίδεται ὄργανον τῆς προπαγάνδας «Ἀλήθεια», τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ διὰ σοφιστικῶν καὶ διὰ τοῦ ψεύδους νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸν βουλγαρικὸν λαὸν τὴν ἰδέαν, ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς Ρώμης θὰ εὐδαιμονήσῃ. Τελευταίως ἐν τῷ εἰρημένῳ ὄργανῳ τῆς προπαγάνδας ὁ Ἰβάν Δράγωβ ἐδημοσίευσεν ἄρθρον δι' οὗ προτρέπει τοὺς ὁμοεθνεῖς τοῦ Βουλγάρου, ἵνα ἐπαναφέρωσι τοὺς χρόνους τῶν τσάρων Βορίς, Συμεὼν καὶ Καλοϊωάννου καθ' οὓς ἦσαν ἠνωμένοι μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ καταργήσωσι πᾶν ὅ,τι συνδέει αὐτοὺς μετὰ τοῦ «Φαναρίου». Ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὄργανῳ τῆς ὀρθοδόξου βουλγαρικῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγγελιαφόρος» τῆς 22 Σεπτεμβρίου τρ. ἔτους παρέχεται ἀπάντησις εἰς τὸ προπαγανδιστικὸν ἄρθρον καὶ ὑποδεικνύεται ταυτοχρόνως ἡ θρασυτεία μεθ' ἣς ἐργάζονται οἱ «ψευδοβούλγαροι» λατινοὶ προπαγανδισταί.

ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ

Τῆς 13—16 παρελθόντος Αὐγούστου Οὐτρέχτη τῆς Ὀλλανδίας συνεκροτήθη συνδιάσκεψις τῶν πα-

λαιοκαθολικῶν, καθ' ἣν τὸ κύριον τῶν συζητήσεων θέμα ὑπῆρξαν τὰ εἰς τὴν ἐν Λωζάνῃ Συνδιάσκεψιν τοῦ Παγκοσμίου Χριστιανισμοῦ ὑποβληθέντα ὑπομνήματα. Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπροσωπεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Λειψία Ἑλληνοσλαβικοῦ κ. Παρασκευαΐδου καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ ἐν Σόφια βουλγαρικοῦ πανεπιστημίου αἰδ. Δρος Ζανκω, μετασχόντες ζωηρῶς εἰς τὰς συζητήσεις. Οἱ κλάδοι τοῦ Παλαιοκαθολικισμοῦ εἶναι ἑπτὰ (Ὁλλανδίας, Αὐστρίας, Γερμανίας, Ἑλβετίας, Κροατίας, Τσεχοσλοβακίας, Πολωνίας), πάντων δὲ προΐσταται ὁ τῆς Ὁλλανδίας, συνδέονται πρὸς ἀλλήλους διὰ τῆς Δηλώσεως τῆς Οὐτρέχτης (1889) καὶ συναποτελοῦσιν ὄμιλον οἰονεὶ συμμάχων ἐκκλησιῶν μᾶλλον ἢ μίαν Ἐκκλησίαν. Ἡ προηγουμένη τῶν παλαιοκαθολικῶν συνδιάσκεψις εἶχε συγκοτηθῆ τὸ 1825 ἐν Βέρνη. Ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Οὐτρέχτης εἶναι ὁ De Francis Kenninck.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

—Οἱ οὐνιτικοὶ πληθυσμοὶ τῶν χωρίων Φλόπινκα, Βαέρκα καὶ Τσέρνια ἐπανῆλθον εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐπὶ τούτῳ ἐτελέσθη πανηγυρική λειτουργία ἐν ὑπαίθρῳ, ἵνα παρίστανται πάντες οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τούτων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τῇ 27ῃ λήξαντος Αὐγούστου ἐν Πράγα συνεκροτήθη ἡ προαναγγελεῖσα Συνδιάσκεψις τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγήν διεθνοῦς φιλίας τῶν λαῶν διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰδικὴ ἐπιτροπή, προσδρευομένη ὑπὸ τοῦ Κοσμήτορος τῆς ἐπιτοπίου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἰωάννου Χοῦς κ. Zilka προπαρεσκεύασε τὰ τοῦ Συνεδρίου, οὗ αἱ συνεδριάσεις ἐγένοντο ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Βουλῆς. Πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἐκυκλοφόρουν δωρεὰν διὰ τῶν τροχοδρομῶν τῆς πόλεως. Κατὰ τὰς συζητήσεις ἐξεδηλώθησαν δύο εἰρηνευτικαὶ τάσεις· ἡ μὲν, μετριοτέρα, ἀξιοῦσα τὸν μερικὸν ἀφοπλισμὸν καὶ μὴ παρορῶσα τὰς ἀνάγκας τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης· ἡ δὲ, ὀξυσοπαστική, ἀπαιτοῦσα τὸν ἄμεσον καὶ ὀλοκληρωτικὸν ἀφοπλισμὸν καὶ καταδικάζουσα ἀπολύτως πᾶσαν χρῆσιν τῶν ὄπλων καὶ τῆς δυνάμεως. Μετὰ ζωηροτάτας ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ἀφοπλισμοῦ συζητήσεις καὶ ἀποφάσεις τῆς συνδιάσκεψις ἀπεκρυσταλλώθη ὡς ἐξῆς «Ἡ συνδιάσκεψις ἐξορκίζει τὰς Ἐκκλησίας νὰ χρησιμοποιήσωσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν παιδαγωγικὴν ἐπιρροὴν καὶ τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν ἔμπνευσιν ὑπὲρ τῆς ἰδέας, ὅπως οἱ λαοὶ ἐφεξῆς ἀποδεχόμενοι τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀδελφικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις μιᾶς ἡρμοσμένης συνεργασίας, ἀπο-

κηρύξωσι τὴν ἀξίωσιν μιᾶς ἀπολύτου κυριαρχίας καὶ ἡγεμονίας χωρὶς νὰ λαμβάνωσι ὑπ' ὄψιν τὰς διεθνεῖς ὑποχρεώσεις. Αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποδέχονται ὡς ἀξίωμα τὴν τάξιν τῶν ἀξιῶν, ὡς αὕτη διευκρίνηται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν Ἀρχηγοῦ: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ». Οἱ ἐκ τῶν τῆς συνδιασκέψεως κ.κ. Albert Thomas καὶ Πολίτης (πρεσβ. τῆς Ἑλλάδος ἐν Παρισίοις) μὴ δυνηθέντες νὰ παρευρεθῶσιν εἶχον ἀποστείλει τὰ περὶ βελτιώσεως τῆς ἀμοιβαίας συνεννοήσεως μεταξὺ τοῦ προλεταριάτου καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, περὶ τῆς καταργήσεως τοῦ πολέμου ὑπομνήματα αὐτῶν, αἵτινα καὶ ἀναγνωσθέντα ἠκούσθησαν μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Ἡ συνδιάσκεψις πολὺ ἐπισημῶς ἐπέμεινε ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης τοῦ ἠθικοῦ ἀφοπλισμοῦ διὰ τῆς προσηκούσης διαπαιδαγωγήσεως τῶν συνειδήσεων. Πρὸς τοῦτο ἐθεωρήθη συντελεστικὴ ἡ μεταρρύθμισις τῆς διδασκαλίας τῆς Ἱστορίας διὰ τοῦ μετὰ τῶν διδασκτικῶν κειμένων ἀποκλεισμοῦ παντὸς ἱστορικοῦ ψεύδους καὶ πάσης ἐκφράσεως προσβλητικῆς δι' οἰονδήποτε ξένον. Παρατηρήθη καὶ ἐσχολιάσθη εὐμενῶς, ὅτι ταύτην τὴν φορὰν αἱ μετασχούσαι τοῦ συνεδρίου τοῦ ἐν λόγῳ συνέδμου κυραὶ ἦσαν πολὺ περισσότεραι τῶν μετασχουσῶν προγενεστέρων συνδιασκέψεων, ἐπ' ἰσῆς δὲ καὶ οἱ νέοι ἦσαν πολυπληθέστεροι, ὧς ἦδη ἀνεγράψαμεν, κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν ταύτην παρέστη ὀλοκληρον τὸ ἡμέτερον ἐθνικὸν συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου κ.κ. Ἀ. Ἀλιβιζάτου, Κ. Δυοβουνιώτου, Δ. Μπαλάνου, καὶ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, τοῦ τελευταίου ἀναπληρωθέντος ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπ. Ναυπακτίας κ. Ἀμβροσίου.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ὑπὲρ τοῦ ἐν Βουλαιαγμένη Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου προσήνεγκαν ὁ αἰδ. Ἐφημέριος Ἁγ. Ἀναργύρων Ψυροῦ Ἁγαθῆς. Χρηστάκης ὀλοκληρον μηνιαίαν μισθοδοσίαν αὐτοῦ ἐκ δραχμῶν 1.000· ὁ πανοσ. Ἀρχιμ. Βασ. Νοταρᾶς ἐφημέριος Ἁγίας Σοφίας Πειραιῶς δραχμὰς 500· ὁ Ὀμιλος Ἐκδρομῶν δραχμὰς 2000· ὁ δὲ κ. Νικόλαος Μαργαρίτης ξυλέμπορος προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Γυμναστηρίου τῶν ὀρφανῶν ὑλικά ἀξίας δραχ. 2.164, καὶ ἡ κ. Μαργαρίτου ἐν δίκτυον διὰ Βάλεῦ χάριν τῶν ὀρφανῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μιχαὴλ Γαλανοῦ. Καθρέπτισμα τῶν σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν ἢ χιλιαστῶν τοῦ Μπουόκλιν. Μέρος β'. Ἐν Ἀθήναις 1928. Συνεχίζων ὁ κ. Μ. Γαλανὸς τὸν ἔλεγχον τῶν πλανῶν τῶν χιλιαστῶν ἐν τῷ β'. τούτῳ μέρει τῆς πραγματείας του ἐξελέγχει καὶ ἀνατρέπει διὰ τῶν Γραφῶν καὶ διὰ τῆς ἱστορίας, καὶ εἰς τὴν γενικότητα τῶν καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν τὰς θεωρίας τοῦ Καρόλου

Ρώσσελ περί θείου σχεδίου τῶν αἰώνων. Παρακολουθῶν βῆμα πρὸς βῆμα τὸν ἀπαντῶντα χιλιαστὴν, ἀνατρέπει ὁ κ. Γαλανὸς πάντα τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ παρέχων ὀρθὴν ἐρμηγείαν τῶν παρερμηνευομένων ὑπ' αὐτοῦ χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἀποκαθιστῶν τὴν ἀλήθειαν. Ἐν παραρτήματι ὑποδεικνύονται τὰ ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἅτινα παραβαίνουσιν οἱ χιλιασταί, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων εἶναι δυνατόν νὰ καταδιωχθῶσι ποινικῶς. Λείπεται εἰς τὸ γ' μέρος τῆς ὅλης πραγματείας ν' ἀντιρροσὴ τὰς ἄλλας πλάνας τῶν χιλιαστῶν, οἷον περὶ Ἀγγέλων, περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, περὶ Ἄδου, περὶ Ψυχῆς, περὶ Ἀναστάσεως, περὶ Κρίσεως καὶ τέλος περὶ Χιλιασμοῦ. Τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ κ. Γαλανοῦ συνιστῶνται θερμοτάτα, ὡς ἀπαραιτήτων εἰς πάντα εὐσεβῆ χριστιανὸν καὶ ὠφελιμώτατον. Τιμᾶται δρ. 10 καὶ εὔρηται παρὰ τῷ ἰδίῳ, ὁδὸς Ἀγ. Μελετίου 74, Ἀθήναι.

Δημητρίου Π. Πασχάλη. Θεόφιλος Καίρης. Ἱστορικὴ καὶ φιλοσοφικὴ μελέτη. Ἐν Ἀθήναις 1928, σελίδες 266, μετ' εἰκόνων.—Ἐπὶ τῇ βάσει πλουσιωτάτης βιβλιογραφίας καὶ ἀνεκδότων ἐγγράφων ὁ πολυγραφώτατος ἐρευνητὴς τῆς πατρῆου ἡμῶν ἱστορίας καὶ εἰδικὸς ἱστοριοδίφης τῆς Ἄνδρου ἀπῆρτισε μοναδικὴν καὶ διδασκαλικωτάτην μονογραφίαν περὶ τοῦ πασιγνώστου καὶ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος θεοφίλου Καίρη.

Γιάγκος Ἀργυρόπουλος. Οἱ θεοσοφισταὶ καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ψευδόχρηστος Κρισναμούρτι. Διάλεξις γενομένη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ». Ἀθήναι 1928.—Ἱστορικαὶ πληροφορίες περὶ τῆς γενέσεως τοῦ θεοσοφισμοῦ καὶ ἐπικρίσις τῆς θεοσοφικῆς φιλοσοφίας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πᾶν ἔμβασμα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ σχετικὴ πρὸς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν δέον ἐφέξῃς νὰ διευθύνηται μόνον «Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, Ἀθήνας.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς προκηρῦττει ὅτι τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς 10 μέχρι τῆς 12 ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐκτίθεται ἐν Ἀλμυρῷ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Χρ. Γουκαλινοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἢ δημοπρασία ἐκποιήσεως 3 ἀγελάδων, 1 φορβάδος καὶ 1 δαμάλεως τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 140 ἐ. ἔ. ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρῦξεως, ἧς ἀντίγραφα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται δι' ἑκάστην τῶν 3 ἀγελάδων δραχ. 2000 διὰ τὴν φορβάδα δραχ. 2000 καὶ διὰ τὸ δαμάλιον δραχ. 2000. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ξενιάς τῇ 9 Ἰουνίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Τεσσακοντα Μαρτύρων διακηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐν πλινθόκτιστον χάμιον τῆς Μονῆς κειμένον ἐν Σπάρτῃ καὶ κατὰ τὴν Λεωφόρον Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ὡς πρώτης προσφορᾶς ὁρισθέντος τοῦ ποσοῦ τῶν 30.000 δραχμῶν ἢ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Σπάρτῃ τὴν 23ην Σεπτεμβρίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἔξωθεν τοῦ Συμβολαιογραφείου Ἰωάνν. Κατσιχτῆ (οἰκία Ζαγγανᾶ Χιώτη) παρὰ τῇ Λεωφόρῳ Ἀμαλίας κειμένου ἐνώπιον τοῦ Συμ-

βολαιογράφου Σπάρτης Ἰωάνν. Κατσιχτῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀνακληρωτοῦ του καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μητροπόλεως καὶ Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταῦταριθμοῦ διακηρῦξεώς μας ὧν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ συμβολαιογράφῳ. Ἀπαντα τὰ ἔξοδα δημοπρασίας—δημοσιεύσεως κ. λ. π. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Μονῆς Μυρτιάς, προκηρῦττει ὅτι: Ἐκτίθεται ἐν Κεφαλοβρῦσῳ Ἀγρινίου εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὴν ἐν θέσει «Παληουργιάς» Γορίτσῃς δασοχρητομητὴν συμφώνως μετὰ τοὺς ἐν τῷ Συμβολαιογράφῳ κ. Ξενοφ Ὑφαντῆ εὐρισκομένους ὅρους.—Ἡ δημοπρασία θὰ γίνῃ τὴν 16ην Σεπτεμβρίου Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. καὶ θὰ λήξῃ τὴν 12ην μεσημβρινὴν ἰδίας ἡμέρας.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σηλαιῶν διακηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐκποίησιν δύο ἡμισυ χιλιάδες ἀριθμ. (2500). ὁκάδες σταφυλῶν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας, ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς Μονῆς, εἰς θέσιν «Καροῦτι». Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν τῷ χωρίῳ Ζιάκῃ τὴν 9ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 π. μ. ἔξωθεν τοῦ παντοπωλείου Σπύρου Μπούμπαρα καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφούντος Εἰρηνοδίκου Ζιάκα κ. Βασιλείου Πατίστα. Οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὐρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σηλαιῶν τῇ 24 Αὐγούστου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὀλυμπιῶτισσῃς προκηρῦττει ὅτι: Ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν τὰ κάτωθι κινητὰ καὶ ἀκίνητα τῆς Μονῆς ἤτοι 1) ὁ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Βουβάλας ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς, 2) ὁ ἐν θέσει Βαρσῆ τῆς Ἐλασσῶνος κείμενος λαχανόκηπος τῆς Μονῆς στρεμμάτων δεκαπέντε, 3) ἡ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει εὐρισκομένη ἀμπελοσ τῆς Μονῆς στρεμμάτων ὀκτώ ὑπὸ τὸ γνωστὸν ὄνομα Ἀμυγδαλιές, 4) πενήκοντα αἶγες τῆς Μονῆς καὶ 5) εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς μονοετῆ ἐνοικίασιν τὸ Ληβάδιον «Πετροτὸ» συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν σχετικῶν διακηρῦξεων εὐρισκομένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνώσιν κατ' ἑκάστην. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 21ην Τετάρτην μονὸς Σεπτεμβρίου 1928 ἔτους ἐν τῷ ὥραν 10 12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς προκηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δεκαετοῦς ἐνοικιάσεως οἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος Σούμπης ἐλαιῶνες τοῦ κτήματος «Νηὲς» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὄρια καὶ συμφώνως τοῖς ὅροις ταῦταριθμοῦ συγγραφῆς ὑποχρεώσεως, ἧς ἀντίγραφα κατατεθῆσονται ἐν τε τῷ γραφείῳ τῆς Κοινότητος Σούμπης καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Σούρπῃ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακάς ἤτοι τῇ 16ῃ, 23ῃ καὶ 30ῃ Σεπτεμβρίου 1928 ἔτους ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφούντος Εἰρηνοδίκου Ἀχιλλεῖου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 300.000 ἐτησίως. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσιν ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλον δι' ἐγγυοδοσίαν τῆς παρουσίας ἐνοικιάσεως ἐν Δημοσίῳ Ταμεῖῳ ἢ ἐν τῷ καταστήματι ἢ ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1/5 τοῦ ἐτησίου μισθώματος ἢ νὰ καταθέσωσι τοῦτο εἰς χρεῖμα ἢ ἐγγυοδοτικὴν ἐπιστολὴν ἀνεγνωρισμένης Τραπεζῆς κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἀνεγγυοδοσίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ διακηρύττει ὅτι τὴν 2αν τρέχ. μηνὸς Σεπτεμβρίου ἔτους 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π.μ. καὶ ἀμέσως ἐπομένως δύο Κυριακὰς, ἐκτίθεται εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν ἐκποιήσεως κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 4717 ἐ.ε. Ἐγκριτ. διαταγῆς Γ.Ε.Τ. 120 αἰγίδια τῆς Μονῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χαιρωνείας Ἀρμ. Δαλαμάγκα καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ἐν τῇ ἀγορᾷ Κοινότητος Δαυλείας. Πᾶς ἐπιθυμῶν νὰ πλειοδοτήσῃ δεῖν νὰ μὴ εἶναι ὀφειλέτης τῆς Μονῆς καὶ νὰ καταβάλῃ ὡς ἐγγύησιν δραχ. 3.000 διὰ τὰ ἡμίση τῶν ἐκποιουμένων δεδομένου ὄντος ὅτι ἡ ἐκποίησις δύναται νὰ γίγῃ καὶ διὰ τὰ ἡμίση τῶν αἰγιδίων τὸ διπλάσιον δὲ ποσὸν ἐὰν ἡ πλειοδοσία γίνεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐκποιουμένων. Ἡ ἐγγύησις ἐν περιπτώσει ἀναδειξέας του ὡς τελευταίου πλειοδότου συνυπολογίζεται εἰς τὸ ὅλον τίμημα ἄλλως ἐπιστραφῆσεται αὐτῷ. Πρὸ τὴν προσφορὰν ἔδιδονεν δι' ἕκαστον ἐκποιούμενον καὶ δραχ. 300 τοῦ ἀναδειχθσομένου ὡς τελευταίου πλειοδότου ὑποχ. οὐμένου ἐν τῷ 5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς τῆς ἐγκρίσεως νὰ παραλάβῃ τὰ ἐκποιηθέντα, κατὰβῶν ἅπαν τὸ τίμημα αὐτῶν ἄλλως κλπ. συμφώνως κατατεθεισῶν κατὰ τὴν δημοπρασίαν ταυταριθμῶ συγγραφῆ ὄρων ὑποχρεώσεως. Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ βουλομένοι, ἵνα προσέλθωσι κατὰ τὸν ὀρισθέντα τόπον καὶ χρόνον.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀντωνίου Δεμεράδων προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τῶν κάτωθι ζῶων τῆς Μονῆς 1) Πεντήκοντα πρόβατα διαφόρων ἡλικιῶν 2) Ἐξοκισ αἴγες καὶ 3) Πέντε ἔριφια Ἡ δημοπρασία γενήσεται συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθμ. 70 διακηρύξεως τὴν 24ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10ην π.μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Οἱ βουλομένοι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν σχετικῶν ὄρων, κατατεθειμένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἅγιος Δημήτριος» διακηρύττει ὅτι μὴ δοθείσης οὐδεμιᾶς προσφορᾶς ἐπὶ τῆς δημοπρασίας τῆς ἐνεργηθείσης τὴν 26 Αὐγούστου ἐ.ε. διὰ τὴν ἐνοικίαν τῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς Καρυὰς Μεγάλου Βάσας κλπ. ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 30 Σεβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιομοδίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημητρίου Μπαχταμά ὅπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς καὶ ἡ προηγουμένη δροῦς, ὧν δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλομένοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος διακηρύττει ὅτι ἀπὸ τῆς 10ης ὥρας π.μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἐνδεκάτης Σεπτεμβρίου 1928 διενεργηθήσεται ἐν Ἀμφίση φανερά μεθοδικὴ δημοπρασία ἐκσκαφῆς θεμελιῶν τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀνεγερθσομένου ναοῦ «Ἁγίου Νικολάου» καὶ ἐκρίψεως τῶν χωμάτων καὶ 2ον λιθοδομῆς κοινῆς θεμελιῶν καὶ μέχρι τοῦ δαπέδου τοῦ ναοῦ διὰ θηραϊκοκονίας ἐλαφρᾶς κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἐν Ἀμφίση γραφεῖσι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τεχνικὴν μελέτην προϋπολογισθέντος τοῦ ὅπὸ ἐκτέλεσιν ἔργου εἰς δραχ. 99.1500 μὲ ἐγγύησιν δραχ. 5.000 εἰς χρήματα. Ἐὰν δὲν ἐμφανισθῇ ἐργολάβος ἐπαναληφθήσεται ἡ δημοπρασία ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἀπὸ τῆς 10 π.μ. ὥρας μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγνοῦντος Ταξιαρχῶν προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως, ὁ τυχὸν ἐλαιόκαρπος τῆς ἀνω Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως με τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως ἢς ἐντίγραφα εἰσὶ κατατεθειμένα ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Νέας Ἐπιδαύρου Γεωργίου Παυλοπούλου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ ἐνώπιον τοῦ ἀνω συμβολαιογράφου καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τὴν 16ην ἔλευσομένου μηνὸς Σεπτεμβρίου ἀπὸ ὥρας 10ης π.μ.—12ης τῆς μεσημβρίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλατίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ μίσθωσις τοῦ ἐφετεινοῦ ἐλαιοκάργου τῶν εἰς τὰς θέσεις Ἀνέρημα, Θρουμπαργιά, Κάμπος Νέας Ἐπιδαύρου, ἄνω καὶ κάτω Ἀμαριάνδος κείμενων ἐλαιοδένδρων καὶ τῆς χορτουοῆς τοῦ ἐν θέσει Ἀνέρημα ἐλαιῶνος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου, συμφώνως τῇ διακηρύξει τῶν ὄρων τῆ κα ατεθειμένη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου καὶ τῆς κοινότητος Ἀραχναίου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται εἰς Ναύπλιον εἰς τὸν συνήθει τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῇ 16ῃ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ 1928 ἔτους, ἀρξομένη τῇ 10η π.μ. ὥρα καὶ λήξουσα τῇ 12ῃ τῆς μεσημβρίας τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐνώπιον ἀντιπροσώπου ἡμῶν καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Ναυπλίου κ. Ἰωάννου Ν. Τσολακοπούλου. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται δραχμὰς χιλίας ἑκατὸν (1100).

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Στυλίδος κείμενα κτήματα καὶ ἐλαιοπερίβολα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὄρια καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους ταυταριθμοῦ συγγραφῆς ὑποχρεώσεως, ἢς ἀντίγραφα κατατεθεισῶνται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Κοινότητος Στυλίδος καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Στυλίδι ἐπὶ δύο συνεχεῖς Κυριακὰς ἤτοι τῇ 30ῃ Σεπτεμβρίου καὶ 7ῃ Ὀκτωβρίου 1928 ἔτους ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Φαλάρων κ. Γ. Πολυμεροπούλου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν δραχ. 10.000 ἐτησίως. Οἱ συναγωνισθσομένοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσι ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλον δι' ἐγγυοδοσίαν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1/5 τοῦλάχιστον τοῦ ἐτησίου μισθώματος ἢ νὰ καταθέσωσι τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας εἰς μετρητὰ ἢ χρεῶγραφα τοῦ Κράτους ἢ ὁμολογίας κατὰ τὴν τρέχουσαν τὴμὴν αὐτῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορὰς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυὰς προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν διὰ πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ὑδροτομίας πρὸς κατασκευὴν 30.000 ὀκάδων ξυλῶν θράκων ὀξυῶς καὶ δρυὸς ἐκ τοῦ δάσους Παληάσκι Μουσιᾶ Ἀναλήψεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυὰς συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 91 ἐ.ε. διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὑρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύναται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπεύουσα Ἐπιτροπὴ

ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΣΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Διευθυντῆς

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Ὅδος Σταδίου 41 - Ἀθῆναι